VIVERE MILITARE EST

3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXVIII, Nr. 141/142, noembrie 1980 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 2,50 DM

ION. V. EMILIAN

Despre ce este vorba?

În ţările prin care am umblat în această a doua jumătăte a vieţii, mi s'a întâmplat să găsesc pe alocuri bunăvoinţă, deseori amabilitate şi mai rar înţelegere, dar nicăieri n'am putut afla isteţimea de spirit, omenia şi cumpătarea ţăranului român în lumea căruia mi-am petrecut o bună parte din copilărie şi din adolescenţă, ţăran pe care am avut ocazia să-l cunosc şi mai bine şi să-l preţuiesc şi mai mult în cei patru ani de război, sub focul inamicului, în şanţurile în care stam chirciţi, în dramatice încleştări, la malul unei alte ape a cărei trecere trebuia s'o forţăm sau în smârcurile unor dezolante stepe, la greu şi la nevoie. I-am admirat atunci curajul,, tăria sufletească cu care ştia să înfrunte toate încercările, sentimentul lui de dăruire şi mai ales inţelepciunea. Aşa l-am cunoscut şi altfel nu mi-l pot închipui . . .

*

. . . Era pe vremea aşa zisului război rece, pe când Americanii obişnuiau să paraşuteze periodic în ţara noastră echipe alcătuite din refugiaţi, echipe instruite de experţi francezi şi având misiuni mai mult informative.

Cum însă la epoca aceea atât serviciile americane cât şi cele britanice aveau în posturi-cheie agenţi sovietici de calitate, ca faimosul Robinson Kim Philby şi mulţi alţii, cei care urmau să fie paraşutaţi în ţară erau vânduţi din clipa în care se urcau în avionul care, de cele mai multe ori, decola din Grecia. Aşa stând lucrurile, odată ce puneau piciorul pe pământ, echipele erau imediat reperate, încercuite şi capturate. Ce urma după aceea, este prea bine cunoscut . . .

O soartă asemănătoare au avut şi cei 15 compatrioţi, recrutaţi la München şi în Austria, care au fost paraşutaţi în august 1953. Din 15 câţi au fost, doar unul singur a reuşit să scape: fostul pilot militar I. R. care trăieşte astăzi în Franţa.

Cunoscând bine locurile şi fiind înzestrat cu o constituţie robustă, I. R. a străbătut zeci şi zeci de kilometri pe jos, mai mult noaptea şi ascunzându-se în timpul zilei prin tufe, prin gropi şi prin cotloane unde doar măcălendri şi alte păsări de pădure îi ţineau tovărăşie, pâna ce, după o săptămână, pe înserat, a ajuns într'un luminiş, drept în faţa bordeiului unui păzitor de vite, un moşneag care tocmai pusese apa la fiert pentru mămăligă. Hămesit de foame cu era, I. R. şi-a luat inima în dinţi, i-a dat moşneagului bineţe şi s'a aşezat lângă cotruţă, fiind sigur că va primi şi el o bucată de mămăligă.

Moşul l-a privit scrutător, a mormăit ceva examinându-i bocancii cu carâmbi şi talpă de cauciuc şi, mestecand în ceaun, i-a spus: „Eşti din ăia care au fost sloboziţi din aeroplan şi vrei acum să scapi de prinsoare şi să treci dincolo de hotar. De mine nu ai a te teme. Eşti la strâmtoare şi-ţi voi fi de ajutor, dar tare aş vea să ştiu, dragule, cine te-a îmboldit la treaba asta?“ Răspunsul lui I. R. fu prompt: „Americanii, moşule! Ei nu trimit numai iscoade, ci vor veni şi ei, să ne elibereze . . .“ La auzul căror vorbe, moşul replică zdrobitor: „Ascultă la mine, că te văd om aşezat la minte, dacă ar fi venit pe brânci, tîrîndu-se în coate, Americanii ar fi fost de mult aici, dar aşa, nu se gândesc ei să vină, că-s înţeleşi cu Ruşii. Pe noi ne-or lăsat în mila Domnului, să ne descurcăm cum om şti şi cum om putea . . .“

Fără să fi ascultat emisiuni de radio occidentale şi fără să fi citit probabil nici gazete, moşneagul din Zărand intuise încă din 1953 ceea ce unii dintre noi, care se agită în străinătate şi se află mereu în treabă, nu pot sau nu vor să priceapă nici până astăzi.

Da, aşa este, cum spusese bătrânul păzitor de vite din Zărand acum 27 de ani: Americanii s'au înţeles cu Ruşii şi au împărţit lumea între ei doi, cealaltă putere participantă la odiosul târg încheiat la Ialta, Marea Britanie, mulţumindu-se doar cu înregistrarea istorică a tristului ei rol, pentru că nu s'a ales cu nimic, ba a pierdut şi tot ce mai avea . . .

În însemnările sale, Cardinalul Francis Joseph Spellman o spune cât se poate de clar că iniţiativa acestei împărţeli a pornit dela Roosevelt[1] (Robert I. Ganon: *„The Cardinal Spellman Story“*, Ed. Doubledey and Co. Inc., City, New York 1962), propunerile concrete fiind trasmise lui Stalin, la 20 februarie 1943, prin intermediul lui Zabrouski, la epoca aceea şef al Mişcării Sioniste în Statele Unite (National Council of Joung Israel). Interesant!

Şi mai interesantă este însă documentata şi foarte curajoasa relatare pe care o face Arthur Conte[2] în excelenta sa lucrare *„Yalta ou le partage du monde“* (Ed. Robert Lafont, Paris 1964) asupra celor discutate şi stabilite la 11 februarie 1945 în Crimeia.

Făcând o prezentatre a delegaţiei americane la conferinţa care a decis soarta atâtor popoare, Arthur Conte scrie limpede şi fără ocol:

„La Ialta, în afară de preşedintele Franklin D. Roosevelt, membru influent al C. F. R.-ului *(Council on Foreign Relations)* şi unul dintre cei mai înalţi demnitari ai francmasoneriei, mai făceau parte din acest Council on Foreign Relations: *Harry Hopkins*, nu numai consilier particular şi favorit, ci şi eminenţa cenuşie a preşedintelui; *Edward Riley Stettinius Junior*, secretar de stat (ministul afacerilor externe), unul din cei mai mari acţionari ai băncii Morgan; *W. Averel Harriman*, ambasador la Moscova, care din 1950 şi până în 1955 va îndeplini funcţia de administrator principal al C. F. R.-ului, fiul unuia dintre cei mai mari bancheri din Statele Unite; *Alger Hiss*, protejatul lui Dean Acheson (C. F. R.) secretar de stat-adjunct şi secretar al miliardarului Felix Frankfurter (C. F. R.), denunţat încă din 1939 ca spion în serviciul Uniunii Sovietice şi condamnat abia la 22 ianuare 1950 la cinci ani închisoare; *Charles E. Bohlen*, din familia magnatului german al oţelului Krupp von Bohlen, fost prim-secretar de ambasadă la Moscova, şef al diviziei pentru Europa orientală în Departamentul de Stat, omul care a bătut toate recordurile de participare la conferinţele internaţionale, din 1962 şi până în 1967 ambasador la Paris; *Generalul George Catlett Marshall*, comandant suprem în 1939.

„Aşadar, din cei unspreze membri ai delegaţiei americane la Ialta, şapte aparţineau Consiliului „on Foreign Relations“, cel puţin 6 dintre ei fiind inflăcăraţi sovietofili“ spune Athur Conte.

Dar în definitiv ce este acest *Council on Foreign Relations?* Un club exclusiv, o organizaţie de vârf a marei finanţe şi a trusturilor, organizaţie patronată şi condusă de *David Rockefeller* (Steinhauer), patron şi al Trilateralei multinaţionale. Consiliul acesta (CFR) exercită o influenţă covârşitoare asupra aparatului de stat american, dirijând din umbră atât politica internă câr şi politica externă a Statelor Unite, ceea ce explică şi toate ezitările, revenirile şi zigzacurile acestei politici, ca *No-win War* în Vietnam, război fără câştigători dar cu câştiguri fabuloase pentru magnaţii industriei de armament, lamentabilul sfârsit al expediţiei din Iran pentru eliberarea ostatecilor şi multe altele.

De mai bine de 20 de ani, un mandatar al organizaţiei ocupă un post de consilier la Casa Albă. Consiliul CFR indică persoanele care urmează să primească portofolii ministeriale sau să ocupe posturi înalte în magistratură. Aşa a fost impus şi *Henry (Heinz) Kissinger*, evreu german născut la Fürth, stabilit în Statele Unite în 1938 care, la vârstva de 27 de ani era consilierul preşedintelui Truman „pentru politica externă şi războiul psihologic“, funcţie pe care a exercitat-o şi sub următorii patru preşedinţi, doi democraţi: Kennedy (CFR) şi Johnson şi doi republicani: Eisenhower (CFR) şi Nixon (fost CFR), fiind în acelaşi timp director al Fundaţiei Rockefeller. In 1973, Nixon l-a numit şi ministru de externe.

Domnul Kissinger este o foarte complexă personalitate. La ora actuală, anumite medii de informare îl prezintă drept unul care se

opune cu înverşunare expasionismului sovietic, în 1974 însă cunoscutul editorialist american Frank A. Capell scria despre el în *The Review of The News* că ar fi făcut parte din organizaţia de spionaj ODRA care era dirijată de Generalul Zalanznikov din KGB-ul sovietic, aceasta pe vremea când activa în serviciul de contra-spionaj al trupelor de ocupaţie

(urmare in pag. 5)

[1] Căsătorit cu Eleanor, nepoate fostului preşedinte Theodore Roosevelt (1859—1919), Franklin Delano Roosevelt, de patru ori preşedinte al Statelor Unite, descindea dintr'o familie istraelită din Amsterdam.

[2] Născut la 31 martie 1920 într'o mică localitate din apropiere de Perpignan şi aparţinând unei modeste familii de ţărani viticultori, licenţiat în Litere, Arthur Conte a fost de mai multe ori deputat *socialist*, delegat al Franţei la O. N. U. şi la N. A. T. O. şi este autorul unui interesant studiu: „Grandeur et erreurs de l'Alliance atlantique“.

E. LOZOVAN

RECICLAREA UNUI REVIZIONIST

Sub titlul „Augustinismul la Români“, acum 12 ani în no. 93, ian.-feb. 1966 din STINDARDUL, scriam o notă despre încercarea de a-l repune în circulaţie pe Leonardo Olschki, autor al unor teorii aberante privind originile şi spiritualitatea noastră.

Cum însă recent „personalitatea“ autorului este din nou scoasă la lumină, în coloanele unei mari publicaţii de prestigiu şi se încearcă aşezarea sa pe un piedestal eminent, ceea ce implică şi avalizarea injuriilor pomenite, mă văd obligat să intervin din nou. Reiau chestiunea acolo unde am lăsat-o şi aduc la zi datele necesare, care între timp s'au dezvoltat în favoarea noastră şi împotriva impostorului şi al celor care îl catapultează din nou în actualitate, sub pretextul comemorării.

În 1935 apărea la Bari, în editura „Laterza e figli“, o carte cu titlu pretenţios: *Structura spirituală şi lingvistică a lumii neolatine*. Ea era dedicată lui Giulo Bertoni, savantul ireproşabil, care alături de Ramiro Ortiz, Matteo Bartoli şi Rosa Del Conte au studiat cu pasiune şi respect moştenirea noastră culturală.

Nu ştiu cum a primit dedicaţia savantul italian, căci subteran ea era evident destinată să „acopere“ o impostură bine calculată. Deci Leonardo Olschki, în două pagini (32—34) ne elimina rapid şi iresponsabil din posteritatea Romei. Iată textul integral, tradus cu cea mai mare exactitate:

„Cât de mult poate apartenenţa religioasă asupra limbii şi civilizaţiei unui popor sărac sau lipsit de energii spirituale intrinsece apare în cazul limbii române, vorbită după cum se ştie de o populaţie în majoritatea ei de credinţă greco-ortodoxă şi deci orientată spre Bizanţ sau Moscova atât cât cultura bisericească prevala asupra celei laice. Acest fapt şi despărţirea milenară a ţării de lumea neolatină au determinat corcirea limbii române cu elemente greceşti, slave, maghiare, turceşti superioare până la dublu celor latine în lexic şi, pentru un anumit timp dominând şi sintaxa puţinelor şi grosolanelor texte literare. Unitatea limbii, care exact de un secol s'a realizat destul de repede a fost favorizată de relativa uniformitate gramaticală a daco-românei, vorbită de diferitele populaţii pe care tratatele din 1919 le-a reunit în interiorul aceloraşi fruntarii.

Din acest ansamblu au rămas în afara dialectele româneşti din Macedonia şi din Istria, folosite de o populaţie exclusiv rurală şi răspândită în peninsula balcanică. Numai că ultimele studii au demonstrat că centrul de expansiune al limbii române n'a fost cum se crede în general, Dacia romană, ci acel spaţiu teritorial care se întinde între Niş şi Sofia, la sudul Dunării (1). Nu există deci continuitate teritorială între târzia şi scurta colonizare romană şi România actuală, recolonizată de un popor la origine semi-nomad, împrăştiat, fără legătură nici contact reciproc, în mici nuclee între Adriatică şi Marea Neagră. Nimeni nu va contesta acestui popor fala de a se simţi latin, dar nu putem neglija faptul că reluarea sa recentă a culturii occidentale e mai mult pariziană decât romană şi e în contrast cu tradiţiile de viaţă balcanică şi cu religia orientală cărora masele le rămân credincioase. E greu de a imagina şi individualiza latinitatea unui popor care în tradiţia sa spirituală nu-l cunoaşte pe Virgiliu şi pe Seneca, din al cărui creştinism lipsesc Augustin şi părinţii de limbă latină, care a suportat numai printr'un reflex-tardiv desbaterile umanismului şi care a găsit primul contact fecund cu Europa occidentală în epoca liberalismului în cadrul căruia se defineau stabil toate naţiunile. De o sută de ani încoace limba literară româna dă dovada efortului sentimental şi intelectual al naţiunii, constrânsă, pentru a se constitui spiritual, de a se descătuşa de propriile tradiţii indigene sau de a se emancipa de contactul voit cu occidentul secolului XIX. Din vechea sa latinitate, România nu posedă altă moştenire decât structura gramaticală a limbii sale, legătura unică ce o uneşte cu lumea romanică. Gramatica este deci şi aici, dintr'un instinct milenar, iar prin voinţa estetică sau socială, centrul şi axul vieţii naţionale, ca simptomul unei vitalităţi istorice latente şi ca factor decisiv al unui sentiment de ordine într'o cultură care aspiră la independenţă“.

(urmare în pag. 4)

LUCA SINDILE
Avocat în Baroul Ilfov

Militant naționalist pe când era încă pe băncile liceului din Turnu Măgurele, animator și secretar-general al Tineretului Ligii Apărării Naționale Creștine, șef de organizație a Partidului Național Creștin, consilier juridic al Ministerului Muncii, Luca Sindile a fost om de mare noblețe sufletească și de înaltă ținută morală. Pentru neînfrânta sa statornicie a avut mult de suferit. După o lungă și grea suferință, a decedat în ziua de 11 august 1980 și a fost înmormântat la 14 august în Cimitirul Belu catolic din București. Numărul acelora care au ținut să-i aducă un ultim salut a fost impresionant de mare.

ION FEIȘANU
Promoția 1931 Infanterie

Căpitan în Regimentul 5 Dorobanți „Vlașca", Ion Feișanu a participat la campanie, atât în Răsărit cât și în Vest, cu acest regiment și a urmat calea acestei unități și spre sfârșitul anului 1944, când Regimentul 5 Dorobanți, împreună cu alte unități din Divizia a 4-a Infanterie, au constituit grosul unei noi divizii care se forma în taberele de instrucție dela Döllersheim și Kaufholz din Austria. Trimis să urmeze cursurile de comandant de batalion la Güstrow (Meklenburg), a absolvit acest curs cu distincție. Ingratitudinea actualilor conducători politici ai Germaniei față de foștii ostași români l-a lovit și pe el. Abia după 20 de ani, i s-a dat o pensie de mizerie. A ajutat „Stindardul" până în ultima clipă. O boală nemiloasă l-a răpus. A fost îngropat în cimitirul din Hausach/Baden la 11 Iulie 1980.

GEORGE GUDI
Avocat în Baroul Constanța

Armân din Pind, venit cu părinții în România prin 1923—24, ca student și mai târziu ca avocat, George Gudi a activat în Garda de Fer, participând și la acțiunea dela 3 sept. 1940 la Constanța. La sfârșitul lui iunie 1941, îndată după începerea ostilităților, urma să fie arestat, dar a fost scutit de această arestare datorită colonelului comandant al Regimentului 40 Călugăreni, unde era mobilizat ca sublocotenent de rezervă. Așa a putut fugi în Germania. A lucrat ca muncitor la fabrica de avioane Heinkel din Rostock. Internat la sfârșitul lui 1942 la Buchenwald, a fost pus pe picior de libertate după 23 august 1944. În cadrul diviziei române ce se constituia în tabăra de instrucție dela Döllersheim, George Gudi a avut comanda plutonului de poliție. După război a locuit un timp la Immenstadt, unde a făcut comerț cu legume și fructe. Stabilit apoi la München, a obținut concesiunea restaurantului „Elefantengarten", loc de întâlnire pentru foarte mulți compatrioți. Mai bine de două decenii a participat activ la acțiunile din exil, dar de vreo 8 ani, bolnav și îmbătrânit înainte de vreme, participa mai mult simbolic la asemenea acțiuni. S'a stins într'un spital din München la 5 Iulie 1980, iar la 9 iulie a fost îngropat în cimitirul „Perlacher Forst", slujba înmormântării fiind oficiată de Monseniorul Prelat Dr. Octavian Bârlea și de Părintele Protopop Dumitru Em. Popa. Cuvântarea de rămas bun a fost ținută de Domnul Dr. George Tase, președintele asociației al cărui secretar-general a fost George Gudi.

În momentul când ziarul este pus sub tipar, ni se anunță prin telefon că Pamfil Șeicaru a murit în dimineața zilei de 21 octombrie 1980.

Despre acest mare gazetar, care a ilustrat scrisul românesc mai bine de șase decenii și al cărui talent nu era egalat decât de un înflăcărat dar luminat patriotism, vom scrie în numărul viitor.

SCOLII

Rectificări genealogice

În numărul trecut al ziarului p. 4 am făcut o corectură — semnalată mie de dl Ion Pantazi, fiul neuitatului general care mi-a vegheat copilăria — după care Mihai Racoviță, trădătorul frontului din Moldova de la 20 August 1944 nu era *el* poreclit „pelicanul" ci un altul — Aurel. Odată precizarea făcută n'am voit să mă cufund în adâncurile genealogiei, deși însuși dl Pantazi se îndoia de rudenia dintre cei doi generali ca și de autenticitatea originii.

Acum, problema descendenței nobile directe și impostura infiltrării unor *outsiders* în familiile celebre e un fenomen universal; despre metode și trucuri s'ar putea scrie un manual. Cert e că numai 1/3 dintre titlurile nobiliare franceze actuale sunt autentice. În Spania și în Italia, în vremea Inchiziției și mai târziu, Evreii botezați *(marranos)* erau dăruiți cu numele nașului. Așa că azi nu mai știm care duce de Alba ori de Medinaceli e hispanic ori semit. Borcanele nășitului s'au amestecat definitiv. Există Dei Medici care nu coboară din Laurențiu Magnificul ci direct dintr'un ghetou. La noi au beneficiat de „înobilare" în special Țiganii eliberați pe moșiile boerești în secolul trecut, care au luat numele eliberatorului. Așa ne-am trezit cu Ghiculești și Sturzești care n'au nicio legătură cu ilustrele familii. Problema e veche... de la latinizarea Daciei! Militarii lăsați la vatră *(honesta missio)* cu cetățenie romană, trebuiau să fie integrați într'unul din triburile Urbei. S'a procedat de regulă așa: „barbarul" adopta drept *nomen gentilicium* pe cel al împăratului sub a cărui domnie primise cetățenia; de aici pletora de *Ulpii* și *Flavii* la indivizi care vorbeau latinește ca la cazarmă *(sermo castrensis)*.

Dl Em. R. Bogdan, nu numai colaborator de valoare al acestui ziar ci și eminent genealogist îmi trimite o scrisoare conținând o extrem de prețioasă separare a apelor. Nu toți Racoviteștii sunt autentici, ci numai coborîtorii lui Eftodie Cehan: „nici generalul Aurel, nici profesorul Constantin, nici trădătorul (Mihai) de la 23 august, nici unii de la Bacău, un Oswald, nici unii din cei din Iași, *nu au nimic de a face cu familia.* Ba mai mult, unii dintre aceștia *nu erau nici măcar Români*".

Continui să citez din scrisoarea atât de precisă a d-lui Bogdan: „În schimb Eftodie (era fiul lui Petre Cehan pârcălab) el însuși mare logofăt în 1653, † 15. XII. 1664. înmormântat la Mânăstirea Dobrovăț unde era și ctitor. Căsătorit cu Tofana, fata marelui logofăt Pătrașcu Șoldan, coboară neîntrerupt și *dovedit* din Cehan (c. ca 1490) și din nevasta acestuia Marușca din neamul Marghilat de la Comănești. Poartă numele de Racoviță și s'a fi călugărit sub numele de Eftodie. Are doi fii: Nicolae, ajuns vel logofăt, căsătorit cu Maria Balș, din care coboară boierii Racovițești și Ioan ajuns vel vornic, din care coboară domnitorii și descendenții lor.

Am avut cinstea să cunosc pe generalul Mihai Racoviță-Cehan, autentic Racoviță, n. 3. XI. 1868 la Ciorăta Vaslui, ofițer de cavalerie la 1. VII. 1888, ieșit din armată la 1. X. 1927. Mi-a povestit plin de entuziasm prin 1939—40 că a fost să-l vadă pe generalul Ion Antonescu, la Bistrița și că este „singura nădejde a neamului românesc". Avea tot atunci mare încredere în Legionari. Apoi prin 1948 a fost arestat, condamnat și a murit în închisoare în 1954, în vârsta de 86 de ani. Fiul lui, tot Mihai, inginer aeronautic a murit în 1961. Nepoții lui, Mihai și Ștefan, trăesc în Elveția și sunt Români vrednici.

Un nepot de frate al acestui general, Dumitru Racoviță, căpitan de cavalerie, a murit căzând pe front la 14 mai 1942 la Kerci. Are copii în țară: Alt nepot de văr primar, Nicolae, a murit la datorie, în ziua de 21 iulie 1944. Inginer în construcții aeronautice, aviator, evacua la bombardamentele americane avioanele de pe Băneasa și Otopeni. Bombardat fiind în timpul misiunii a murit tot sub comanda Mareșalului Antonescu.

Azi trei zile (7 Dec. 1979) a fost parastasul Alexandrei Racoviță, cu care ocazie m'am rugat pentru toți Racoviteștii pe care i-am iubit. Ea a murit de câteva săptămâni la București.

În fine, la 12 Decembrie 1865 murea la Nisa un tânăr Ioan Racoviță, era născut în 1844, se căsătorise abia cu Hélène von Denninges și care, ofensată fiind de Ferdinand Lassale, Ioan Racoviță l-a ucis în duel, scăpând astfel omenirea de unul dintre cei mai periculoși teoreticieni socialo-comuniști.

Generalul Mihai Racoviță-Cehan a scris o lucrare intitulată *Familia Ravoviță-Cehan*, publicată sub auspiciile Academiei Române, Studii și Cercetări, vol. 56, București 1942".

Aici se termină valorosul documentar al d-lui Bogdan. Îi mulțumesc sincer pentru contribuție și mai ales pentru eleganța de a-mi fi trimis *mie* direct rectificările. Ar fi putut să le publice independent. Desigur, sportiv, le-aș fi acceptat dar *modul* de a proceda îl onorează.

La rândul meu, aș avea de adăogat că în Dicționarul enciclopedic *Judaica* col. 2—3 p. 362, se face biografia elogioasă a lui Ferdinand Lassale (1825—1864): „printre fondatorii primului partid muncitoresc al Germaniei, apoi Partidul Social Democrat German. Ucis în duel într'o afacere de dragoste". Atât! Alături figurează timbrul poștal emis de Republica Federală cu chipul strămoșului ideologic al lui Willy Brandt. Să râdem? Să plângem?

Ilustra familie Capsali

Un corespondent îmi scrie tulburat pentru faptul că am afirmat, tot în numărul trecut p. 9 că familia Capsali, căreia aparține celebra coreografă a Operei Române, *e de origine sephardită.* Amicul, îngrijorat, mă întreabă chiar dacă „verific totdeauna afirmațiile"! Răspunsul este: pe cât e omenește posibil, nu mă lansez în construcții fanteziste dacă nu am documentul! probativ la dosar.

Problema familiei Capsali se „corsează" pentru că niște rubedenii în viață se prezintă drept Armâni! — Ai, ai! iar le sare capsa unora. Ce să le fac? Iată datele. În *Encyclopedia Judaica* vol. 5, col. 152—154 găsesc două nume mari ale elitei iudaice din secolele XV—XVI: *Capsali*, Eliah (1483—1555), rabin și istoric stabilit în Candia (Creta), fiul rabinului Elkanah Capsali. A cheltuit multă energie pentru ajutorarea refugiaților evrei din Spania în urma persecuțiilor deslănțuite de „Regii Catolici" Ferdinand și Isabela în 1492—93. În 1508 îl găsim la studii la Padova. Din 1518 funcționează ca rabin al Candiei. A scris o importantă istorie a imperiului otoman: *Seder Elyahu Zuta* (1523). Am impresia că i-a rămas necunoscută lui D. Cantemir.

Capsali, Moses Ben Eliah (1420—1497). Născut în Creta s'a transferat la Constantinopol, unde funcționează ca rabin sub Bizantini și, în continuare sub Turci, după 1453, socotit drept cel mai important din tot imperiul. Se face stimat și devine protejatul lui Mahomet II, care îl numește în Divan. Doctrinar, optează pentru asimilarea Evreilor spanioli. Dacă amintim de remarca lui Benjamin de Tudela că Macedo-Românii purtau nume evreești n'ar fi exclusă „armânizarea" unor comunități sephardite. Dar las deocamdată ipotezele la o parte. Acestea sunt datele esențiale ce am putut aduna despre originea familiei. În genealogie nu e treaba mea să mă amestec. Am avut doar obligația să arăt amicului că nu scriu cai verzi pe pereți și că nu fac „simfonii" urmând un bine cunoscut și hilariant exemplu.

Niet!

Din preferință ori din neputință tov. Paul Goma scrie în limba golanilor și zulitorilor. În revista ieruncii trotzkyste publică un „text" din care n'am înțeles mare lucru eu cunoscând numai limba română literară a educației mele. N'am frecventat maidane și deci fără interpret nu putem discuta. Într'o devălmășie aberantă descifrez că ar fi vorba și de „reformatul Lozovan". Nostim și inexact.

E drept: sunt *nesupus* la armata Anei Pauker și a Liubei Chișinevski, dar acceptat la recrutarea din vara 1947 și amânat pentru studii. Mătușa de soacră a tov. Goma mi-a pus apoi sare pe coadă. Îl înțeleg perfect că pentru dânsul faptul e „criminal".

O afirmație lansată „în treacăt" ar putea provoca un răspuns imprudent la un coleric. L-am găbuit pe ghiduș și aș putea să-l turtesc pe loc reproducând talonul de recrutare în armata daneză. Numai că acesta posedă un număr pe care computerile sovietice ar fi încântate să-l înregistreze gratuit. Procedeul mi-e cunoscut demult.

Procurându-mi, prin Biblioteca Regală din Copenhaga, de la Academia din Berlin-Est un manuscris al lui D. Cantemir am fost întrebat de numărul civil personal și de cel al pașaportului. Bine înțeles că le-am răspuns tovarășilor din DDR că nu văd legătura dintre un studiu științific și înregistrarea datelor mele, pe care în Danemarca, sub protecția legilor, le pot refuza și autorităților.

Hai să iau provocarea drept „coincidență"!

Niet! tov. Goma, n'am chef să te contrazic. Te părăsesc cu indiferență polară, lăsându-te frustrat, castrat, decepționat, lacrimogen ca un „camembert" alergător și căptușit de fandacsii incurabile.

Erich Fromm ne avertizează (cf. *The Anatomy of human Destructiveness)*: „narcisismul rănit se transformă în agresivitate". Poftim și cheia istericalelor gomiste: uitându-se în oglindă se gândește la mine și mă vrea la fel de pocit și bărbos ca el. N'am ce-i face: nu sunt cosmetician ca să-i dreg mutra.

E. LOZOVAN

Semnalări

◆ Sergiu Dimitriu: „Din trecut", amintiri politice scrise de un fidel tovarăș de drum al lui Gheorghe Tătărăscu, 272 pagini. Ed. Masson, Paris. Cartea aceasta conține totuși o serie de date și destăinuiri interesante; se poate procura prin Domnul Daniel Șerban, 20 rue Gambetta, F-93110 Rosny sous Bois, France.

◆ În revista „Drum" (215 Valley Drive, Pittsburgh, Pa. 15215, SUA) remarcabil articolul Domnului Titus Bărbulescu „Dimensiunea tracică în teatrul lui Blaga".

◆ „Revista Scriitorilor Români", Nr. 16, număr ilustrat de Doamna Antoaneta Căpșuneanu, partea redacțională fiind îngrijită de domnii Mihai Cismărescu, Gheorghe Drăghincescu și Constantin Sporea. Colaborează: Leontin Constantinescu, Mihai Cismărescu, Vintilă Horia, Mihai Niculescu, Sergiu Grossu, Gabriel Manolescu, Gheorghe Drăghincescu, J. N. Manzatti, Alfred Garoescu, Nicolae Baltador, Ioan I. Mirea, Ștefan Gheorghe Theodoru, Nicolae Novac, Florica Bațu, Dumitru Ichim, Horia Stamatu, Ion Popinceanu etc. Adresa: Fritz Meyer-Weg 47/I, 8000 München 81, FRG.

◆ Nicolae Lupan: „Basarabia și Bucovina în Cuvântul Românesc", 84 pagini, articole și note apărute în 1977—1978, în editura autorului: Nicolae Loupan, Parc de Peterbos, B. P. 86, 1050 Bruxelles, Belgia.

◆ Ana Maria Marin: „Poveste de dincolo... (Amintiri din țara cutropită), 136 pagini, în editura autoarei, Madrid 1979.

◆ Dr. Ovidiu Vuia: „Ostrovul luminilor", volum de 104 pagini conținând o serie de articole ale aestui medic cu vocație și remarcabil talent literar. Ne-au plăcut în mod deosebit: „Elogiul satului românesc", „Reverberații ale umbrelor" și „Aron Cotruș". Editura CARPAȚII, Traian Popescu, Calle Conde Penalver, 82, 4°. D, Madrid 6.

◆ Tot în Editua CARPAȚII a apărut un foarte interesant studiu al Domnului Dr. Alexandru Șuga: „România de mâine, perspective și probleme". Autorul arată atât cauzele care vor duce la lichidarea imperiului colonialist rusesc, mecanismul prăbușirii regimului sovietic, cât și consecințele inerente ale acestei prăbușiri. O broșură de 52 pagini care merită a fi citită.

◆ Alexander von Randa: „Lebende Kreuze", opere postume în limba germană, cu o introducere și o postfață de Günter Kahle. Volumul conținând 272 pagini (DM 24,— legat în pânză și DM 18,— cartonat) a apărut datorită sacrificiului material pe care-l face consecvant Domnul Ion Mării, Grünlandstr. 7, 8047 Karlsfeld, RFG.

◆ „Interogatoriul Domnului Nicolae Penescu în Procesul Maniu", o broșură de 16 pagini, în Editura CARPAȚII-Madrid.

◆ Kahul Gibran: „Maxime și cugetări", în versiunea românească de Nicolae Novac, 31 pagini, în Editura CARPAȚII-Madrid.

◆ Sub titlul „Majestatea Sa Trădarea", revista „Carpații", Anul XXV-Nr. 23, reproduce în întregime reportajul romanțat publicat de magazinul francez „Cavalcade" din 15 ianuarie 1948, adică îndată după abdicarea fostului rege Mihai care a fost scos acum la lumina rampei ca iepurașul din joben. Din acest reportaj rezultă că în timp ce ostașii noștri luptau pe viață și pe moarte în Răsărit, Dolly Chrossologos, agentă sovietică bine instruită, devenise amanta lui Mihai, îl însoțea pretutindeni, îi da sfaturi și sugestii și comunica prompt Rușilor tot ce afla dela el și tot ce se plănuia. Recomandăm călduros acest număr din „Carpații" tuturor compatrioților și în special „regaliștilor" de dată recentă. Ne permitem totdeodată să sugerăm redacției să tragă reportajul pe foi volante. De o largă difuzare ne vom îngriji și noi.

(Urmare în pag. 3)

Ideea națională

Printre valorile noastre spirituale, Ideea Națională e o valoare esențială. Venită din îndepărtări de seamă și din senine spații mioritice, această idee fu, în cursul timpului, principiul activ, vitamina vieții noastre românești. Deasemenea, ea fu și se cuvine să fie aerul curat, poetic, plin de inimă și de bărbăție care, continu și tonifiant, ține, crește și perpetuă identitatea națiunei.

Ca tot ce-i mare și tainic, și ea avu parte, pe dificilul său parcurs, de scurte și luminoase perioade de afirmare și vibrant triumf cât și — păcate grele — de întunecate epoci de umilire și nespuse pătimiri. Acest neînduplecat destin însă — minune — n'a răpus'o. Din contră. In clipele lui de uitare de sine, el o dăruiește cu o însușire subtilă și nebănuită: să renască din propriile sale arderi, ca pasărea din legendă. Cu elan și tonalități noui, atunci și datorită ei, poporul își creia o altă soartă.

Vie și fecundă, Ideea Națională ne-a menținut pe timpurile de urgie; luminoasă și mobilizatoare, ea ne-a impus respectului inamicilor în clipele de grea cumpănă. Când energiile mulțimii se adunau într'un punct de rupere, grație acestei misterioase puteri, ea făcea potop dintr'o picătură de apă, iar din liniștea aparentă a lucrurilor, ca din senin, stârnea furtuni ce alungau nourii din geana de lumină a unui răsărit ce întârzia. Inamicii din afară ca și cei dinlăuntru, — ca, de!, erau și de aceia și nu puțini — , erau ținuți, ca alaltăieri la Mărășești, ca, mai apoi, în fața Generației 22, să le aminte că... pe aici nu se trece. Intorși — deci — cu fața către Istorie, când Românul redevenea el însuși, răsuna Istoria de faptele lui de arme. Faima lui și-a lor se ducea departe. In Apus, pe timpuri, de ele se minunase chiar și Vaticanul. Sixt al IV-lea, în această privință, scrie: „Ștefane, tu ai câștigat merite strălucite față de creștini. Biruințele tale înțelepte și viteze contra Turcilor au adus atâta merite numelui tău, încât toate gurile îl repetă și toate inimile îl slăvesc". (G. Tocilescu, Ist. Românilor, ed. II, București, 1900, pag. 224)

Toarsă cu măestrie de iscusite mâni de transhumanță și de pașnicul nostru geniu popular, Ideea Națională la noi, la Români, spre deosebire de cei de pe lângă noi, — noi suntem aci de la urzirea lucrurilor, nu veniți de aiurea ca vecinii noștri, — avu rol defensiv, de-a ne apăra, cum spune poetul, nevoile și neamul. Dacă la alții, ea fu agresivă și cotropitoare, la noi, din contră, această idee fu pavăză și scut de apărare, redută inexpugnabilă a dăinuirei noastre acolo unde ne-a așezat, cum bine spune Lozovan, „dulcele blestem de-a fi născuți Români". Niciodată, n'am râvnit la avutul altora. Cât și cum am fost în stare, ne-am apărat ceia ce, din veac, era al nostru. De la Bobâlna și până în timpurile din urmă, mai toate locurile unde am înfruntat agresorii sunt pe teritoriul național și nu în afara lui.

Spre deosebire de altele, care — mai ales — sunt numai orgoliu și vanitate, Mintea românească s'a ferit să fie biciuită de viscolul închipuirei de sine, sursa oricărei hegemonii, fiindcă — vorba veche — așa ceva nu miroase bine. Ca și altele, și după puterile ei, ea s'a sbătut, până mai eri, pentru triumful și domnia adevărului, dar, nu ca multe altele, ea-i convinsă că niciun popor, ori care iar fi „chemarea" și setea de stăpânire, fie el cel... „ales", n'are dreptul să-l exproprieze. De ce? Pentrucă — de exemplu — ceia ce Rușii de azi (ai lui Marx) ca și cei de eri (ai Țarului) numesc adevăr, restul lumei de bună credință numește minciună. De ne ținem pe linia realităților istorice, se constată că relațiile dintre națiuni, eri și azi, se întemeiază pe forță, — dreptul celui mai tare — și mai ipocrit, — nu pe oarecare principii de etica umană. O minte sănătoasă nu poate fi smulsă, de nimic și nimeni, din cimentul acestei certitudini.

Simțul dreptății și-al faptei cum se cade, elemente de frunte în structura mintală a Românului în general, ne vin direct, pe linia neînșelătoare a filiației, de la Thraci, îndepărtații noștri strămoși. Ei le aveau și părintele Istoriei, Herodot, le menționează într'una din operele sale. Foarte sensibilă la ideia de cinste și de omenie, înțelegerea românească se deschide mai de grabă la cântec și poezie decât la discurs și dialectică. Venind din inimă și frumuseți mintale, cele dintâiu nu înșeală, pe când cele din urmă, care nu sunt numai logică riguroasă ci și aparențe logice (sofisme), — pot, și o fac adeseori, și minți. Cu privire la aceasta, C. Noica, în „Fenomenologia Spiritului" spune că „dialectica" — hegheliană în deosebi — , e arta de-a minți.

In lumea satelor românești răutatea, ura viscerală, pornite din primitive instincte de rasă, nu sunt norme generale de vieață. Foarte vie în societatea agrară, tradiția orală, nescris tratat de filozofie, îndeamnă omul să fie la nevoi și la durere, bun cu cel ce-i cere, milă și-adăpost. De-au fost totuși pe ici, pe colo, derapări, ele sunt accidente de parcurs, provocate de cei primiți, nu de primitori. Când limita de toleranță era depășită și echilibrul rupt, se produc legitime reacții care reașeaza lucrurile la locul ce li se cuvine.

Dealungul timpului, toleranța Românului fu — se știe — față de toți și de toate excesivă. Aceasta, nu pentrucă pierdusem vigoarea și simțul de stăpâni, cum s'a insinuat, ci fiindcă concepția noastră de vieață și finalitatea omului nu se potrivea cu a celor de pe lângă și dintre noi. Până la un loc, opulitatea noastră ne-a fost benefică. Grație ei, noi am asimilat — cu timpul — o bună parte dintre cei aduși de vânturi și rămași printre noi. Cât privește pe ceilalți, pe cei ce „Din Boian la Vatra Dornei, / Au umplut omida cornii", toleranța s'a întors contra tolerantului, fiindcă — știut este — pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăești. Fu, de ținem să fim realiști, cazul acestui Shylock — în serii — imortalizat de Shachespeare, când în „Le Marchand" de Venise.

Cu inamicii din afară, când aveau loc, luptele se dau pe față, piept la piept. Infrângeri și biruințe, supuneri și desrobiri, pe ele, pe toate, Istoria le menționează. Cu cei dinlăuntru, situația e alta. Spre deosebire de Maghiari, cari, afirma Eminescu, sunt ca piatra ce apasă nu ca soarele care absoarbe, — Evreii s'au insinuat printre noi, în Moldova mai cu seamă, ca molia în fundul ghemului și, de acolo, din întuneric, s'au pus pe întrecute să sape temeliile culturale și economice ale Statului. Independenta, când am obținut-o, a fost condiționată de încetățenirea în masă a Evreilor, ca și cum ei sângeraseră la Plevna și Smârdan. Despre ele, despre acțiunea lor oblică și neloială, Istoria oficială nu vorbește nici în șoapte. De ce? Fiindcă, ne asigurau adulații presei din Sărindar, nu se știe. Bine, însă, pentru acești neo-ciocoi (*știi tu cine sunt eu;* te omor și te plătesc — în bani, cum, când îi lua gura pe dinainte, își dădeau în petec):

— țăranul român să plătească judeului Anhauh metrul cub de lemne cu 350 de lei, în timp ce acesta, datorită acestor politiceni, cu durere de durerea Țării, îl plătea, când pusese în tăere Codrii Bucovinei (Fondul Bisericesc) — cu 10 lei;

— că aceiași „democrați", adevărați miles ai binelui public, — minus V. Bratianu, celebru în urma formulei lui: prin noi înșine, — să trateze împrumuturile externe ale Țării la Londra, să le pape la Paris și să le plătească la București. In același timp, la sate, la noi, din lipsa asistenții sociale, jumătate din copii nășcuți mureau înnainte de-a implini anul; subnutriția și pelagra, pe ici, pe colo, erau la ele acasă; iar numărul medicilor, în lumea rurală, era de unul pe Plasă;

— că învățământul Superior să fie invadat de străini și de străinisme care, prin natura lor, nu aderau la firea noastră și nu se neliniștesu de bună starea și propășirea socială;

— că la Fac. de Drept, spune prof. I. Găvănescul, erau 547 evrei și numai 234 Români, că, în fine, vieața noastră culturală și orientările ei să fie îmbrăncite pe alunecușul cosmopolit al unora de la rev. eișană „Viața Românească", alunecuși pe care îl neteza și Dobrogeanul-Gherea, care nu cobora de „pe-un picior de plai" ci venise tocmai de la Ecaterinoslav, unde, în 1855, se născuse. (P. Șeicaru)

Un observator stăpânit de-o anumită fixație mintală modifică, pe timpul observației, obiectul observat. In obiect, el vede ce-i place să fie, nu ce, de fapt, este. Când această melemană mintală se mișcă pe orbita unui delir mistic și când se trece de la ins la mulțime, ea duce — inevitabil — la ideea nocivă de... „popor ales". Ca și Minerva, acest soi de neam se ține — pe semne — eșit din capul lui Jupiter și — deci — el și nimeni altcineva deține adevărul suprem. Lui — prinurmare — i se cuvine supunere și plecate închinăciuni. Mai alaltăieri, iudeul Weismann pretindea că „D-zeu se poartă cu popoarele după cum popoarele se poartă cu Israel „Alții, tot din aceiași spiță, afirmau că „Thora e în afara spațiului și'naintea timpului; ea precede creația. („Ecoute Israel", Radio France, 8. 6. 80 altul; „de-ar reveni pe pământ, Isus va vorbi Yiddish, cum, la început, în Yiddish se țineau ședințele Partidului Bolșevic și că, în fine, Viața lui Isus e, pentru talmudistul R. Bultmann, o serie de platitudini insuportabile. Când vorbesc, unii oameni fug după cuvinte; după unele se ascund, cu ce le mai rămâne își construiesc aparențe înșelătoare, ce variează după circumstanțe, meridiane și roza vânturilor. Ei n'au aflat poate că-i mai bine să ai un dușman c'o față decât un amic cu două. Acasă la ei — acum au și ei (până când?) așa ceva —, sunt religioși și naționaliști sui generis. In lumea largă, pe unde, după Titus, i-a risipit diaspora, purtarea lor e inversă: combat și contestă cu înverșunare altora, ceia ce adoră și slăvesc la ei.

Ne fiind ca vibrație psihică expresia fidelă a humus-ului străbun, politicenii noștri — toți deavalma — n'au sesizat această problemă. Crainicii Ideii noastre Naționale, de la V. Conta și până la A. C. Cuza și C. Codreanu, trecând pe la neîntrecutul Eminescu, Alexandri, Xenopol, Găvănescul etc... au intuit-o și, în termeni lapidari, ne-au lăsat-o ca program de luptă.

„Să fim Români, scrie A. C. Cuza, — Naționalitatea în Artă, rev. „Făt Frumos" —, în toate manifestările noastre. Să facem artă și literatură românească în spiritul și din isvorul nesecat al geniului nostru popular". Curentul opus acestei direcții pretindea că arta adevărată trebuie să fie un element de surpriză. „In artă, cerea I. Minulescu, găina trebuie să clocească ouă de rață". Alți corifei ai acestei optici, insinuau că tradiția n'a dat decât copiști. Când e ruptă legătura cu poporul, cum a fost și mai a l e s este, în loc să absorbim cultura altora, suntem absorbiți de această cultură. Ce luăm de la alții, să nu fie ca sămânță, ci ca lemne de foc, spunea N. Ionescu.

In primii ani ai României-Mari, pe cerul cugetului românesc se deschide o zare nouă: Generația 22. Pe calea trasată de marii precursori, citați mai sus, se reia lupta de desrobire mintală și politică a nației, punându-i-se temelie vieața celor mai bravi din rândurile ei. Cu eroicul concurs a 66 de coloneli, prefecți de județe, demența regală — Carol II — ucide, într'o noapte, 350 de legionari naționaliști. Neputința mintală a fiului său, Mihai, rege de tristă memorie, pregătește și parafează capitularea de la 23 August 1944, unul din cele mai degradante și umilitoare acte din vieața Poporului Român. De atunci, de când s'a deschis porțile robiei marxiste (citește muscălești) Ideea Națională s'a retras prin unghere tainice, doinind doine și cântece din vechime. Imbrăcându-și armura ei de timpuri crâncene, ea-i ca sarea mării, e peste tot, dar n'o vede nimeni.

(Paris, Mai 1980). Ion P. Criveț

◆ Dominik Nicol: „Ten Oneiric Sketches" în limba engleză, cu o scrisoare în facsimil pe care Victor Eftimiu a adresat-o autorului în 1967. Se poate procura dela autor (vezi mai sus).

Semnalări

(Urmare din pag. 2)

◆ Buletinul roneotipat „Troița" care apare sub direcția Părintelui Nicolae Tănase (42 Palomino Cresc. Willomdale, Ontario, Canada M2K, 1W3) publică nu numai articole cu subiect religios, ci și articole privind cultivarea limbii românești.

◆ „Boian News Service" (300 East 91 Street, New York, N. Y. 10028) a ajuns la cel de-al 641-lea număr. Performanța realizată este cu atât mai mare dacă se ține seama că Domnul George F. A. Boian scoate concomitent alte două publicații roneotipate: „Fii Daciei" și „Porunca Vremii".

◆ Felicităm călduros redacția ziarului „Cuvântul Românesc" (Box 4217, Station D, Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6) pentru faptul de a fi publicat, în primă pagină și cu fotografie, frumosul elogiu pe care l-a adus Domnul Nicolae Lupan, încercat luptător basarabean din ținutul Hotinului, Mareșalului Ion Antonescu. Energicul director al acestui ziar, Domnul George Bălașu a reușit dealtfel să mențină „Cuvântul Românesc" pe o linie de absolută imparțialitate.

◆ Alexandru Gregorian: „Pete de Lumină — Poeme", volum editat de Asociația Culturală Hispano-Română, Salamanca 1980. Vom reveni.

◆ *Dominik Nicol:* „Vacuum" (Colocviu pe abis), un volum de 125 pagini pe care-l recomandăm cititorilor de literatură filosofică, partea doua a cărții fiind o impresionantă plimbare prin Cimitirul Belu, cu meditări pe marginea inscripțiilor de pe morminte. Volumul se poate procura dela autor: P. O. Box 411, Times Square Station, New York, N. Y. 10036, SUA.

◆ „L'âme de la latinité roumaine" este titlul unui documentat studiu care a apărut în patru numere consecutive din „La revue universelle", revistă lunară ce apare sub direcția domnului Etienne Malnoux și este editată de SEGEP, 7 rue Léon-Bonnet, F. 75016 Paris. Autorul acestui studiu, domnul Mihai Văleanu arată cât de adânc înrădăcinată este conștiința latinității la Români și cât de covârșitor a fost rolul pe care l-a avut Școala latinistă în lupta poporului nostru pentru unitatea națională. Prin publicarea acestui studiu, care este în același timp și un elocvent răspuns la deșănțata propagandă maghiară deslănțuită pe toate meridianele, prietenii francezi dela această excelentă revistă merită toată gratitudinea noastră.

O PRECIZARE SENINĂ

Pentru a reteza anticipat la bază orice făcăreală ori interpretare tendențioasă dau aceastâ liniștită lămurire.

Sub titlul *Dreapta restituire a lui Hasdeu*, „Luceafărul" no. 17 (939) din 26 aprilie 1980 p. 1 și 7, a publicat sub semnătură traducerea unui articol al meu preluat din „Revue des études roumaines" XV (1975) p. 187—194.

1° Un membru al redacției „Luceafărului" mi-a scris mai de mult dacă, eventual, m'ar interesa tipărirea vreunui studiu al meu la București. N'am răspuns, n'am văzut în prealabil manuscrisul, nu am nicio răspundere în această afacere și nici bani n'am încasat. Ba mai mult, revista mi-a fost expediată de o terță persoană nu de redacție.

2° In direcția publicației de la Paris „Revue des études roumaines" (calificată de altfel de un corespondent bucureștean drept „prestigioasă") am intrat în 1965, când am descoperit că sumarul ei nu era aparat de drepturi de autor. Ignor cine a confecționat statutele și chiar dacă au existat. Teoretic deci orice studiu tipărit acolo poate fi reprodus oriunde, chiar și în „Pravda". Amintesc aici că China naționalistă (Taiwan), care n'a semnat convenția internațională de copy-right se ocupă pe scară mare cu pirateria editorială. Ultima ispravă e reproducerea anastatică la preț de dumping a „Enciclopediei Britanice"!

3° Editorii „Luceafărului" au indicat corect sursa și au adus unele modificări tipografice ușor de înțeles, anume au suprimat notele. Lucru normal pentru o gazetă care nu posedă caractere speciale în diferite limbi și alfabete și nu se adresează unui public specialist și poliglot.

4° In consecință nu am ce reproșa editorilor care au adus la cunoștința publicului românesc că mai trăesc și că mă preocupă istoria noastră.

Mai mult mi-aș permite chiar să-i felicit pentru alegere, fiind voba de *Basarabeanul* Hasdeu, iar nu de fachirii, șamanii și tremuricii aluia care suge la oile din toate țarcurile. Au pomenit și nume interzise, ca al profesorului D. Găzdaru și al lui C. Poghirc, rămas de curând în străinătate. Au avut chiar curajul să traducă și fraza care proclamă apartenența Românilor *dincolo de Nistru până în Crimeea.*

5° Nu găsesc decât două greșeli de traducere. „Mon étude sur le *Mal*" trebuia redat prin „studiul meu despre *Mal*" nu „despre *Rău*". Dar firește aici traducătorul trebuia să fie versat în bibliografia hasdeiană. Fraza lui Schuchardt „wo Rumänien doch vielleicht Einiges von der Umarmung seinen slawischen Freundes zu befürchten hat" înseamnează „când România poate totuși are să se teamă nițel de îmbrățișarea prietenului său slav" (= Rusia în 1877). S'a parafrazat: „când România s-ar putea totuși teme puțin de îmbrățișarea prieteniei sale". Bănuiesc doar că *mai mult* nu s'a putut spune, dar cine citește contextul vede bine despre cine e vorba.

Dragilor și apropiaților mei prieteni care mi-au scris și telefonat în panică pentru a mă întreba „dacă am schimbat macazul" le spun să se potolească și să-mi păstreze încrederea cu care m'au onorat.

Iar pe cei care mă cunosc atât de puțin încât își închipuie că aș fi animat de gloriolă deșartă îi pot asigura că singura bucurie pe care o am e cea a momentului unei descoperiri și al creației în sine. Restul — aprecierea despre multul ce am scris se va face postum de oameni mai cinstiți decât mulți dintre cei cu care mi-a fost dat să-mi petrec contemporan osânda.

Liniștea anilor în pârgă mi-a adus și mulțumirea că am pus în viața mea *tot* ce am visat și n'am cedat în fața nimănui cea mai mică din convingeri. Fie numele Domnului binecuvântat pentru darurile pe care le-a revărsat asupra nevrednicului său rob.

E. LOZOVAN

Reciclarea unui revizionist

(urmare din pag. 1)

Cum spuneam n'ar fi fost nevoie nici în 1966 nici în 1980 să amintesc aceste rânduri — în care sunt distilate cu o perfidie şi un dispreţ al adevărului neegalate aiurea — dacă un ilustru savant, care a făcut prezentarea cea mai amplă a limbii noastre într'un manual de mare prestigiu, nu le-ar fi repus în circulaţie, e drept, cu unele rezerve (2).

La vremea apariţiei acestei diatribe iresponsabile au răspuns documentat regretatul G. Caragaţă şi N. Iorga. Acesta din urmă remarca cu multă pertinenţă: „să nu-l cunoască pe Seneca, pe Vergiliu şi, pe deasupra, pe Sf. Augustin a fost şi destinul Bizantinilor: oare pentru *Latinul de viţă veche* Olschki sunt aceştia nişte barbari?" Iar noi am putea adăoga: nu l-am cunoscut pe Virgiliu, dar tradiţia lui Ovidiu e neîntreruptă în cultura noastră, iar Sulmonezul stă alături de Mantovan în litere latine.

Şi apoi, ce însemnează a-l cunoaşte pe Virgiliu? Să nu ni se spună că săracii munteni calabrezi şi bieţii pescari corsicani ştiu pe dinafară *Eneida* şi citesc în fiecare seară de 19 secole *Scrisorile către Lucilius!* Iar dacă e vorba de cultura unei elite ridicăm şi noi tonul, răspunzând aroganţei cu fermitate. Toată moştenirea Antichităţii a fost salvată de Bizanţ şi, într'o oarecare măsura de Arabi, în vremea când occidentul analfabet îl aştepta pe Alcuin şi renaşterea carolingiană. Hiatul culturii clasice acopere în Apus câteva secole, în timp ce pe malul Cornului de Aur nu cunoaşte întrerupere până la 29 mai 1453. Şi fără manuscrisele salvate de refugiaţi, tipografiile veneţiene n'ar fi putut să difuzeze pe autorii clasici. Occidentul ar fi continuat să-i ignore iar Renaşterea n'ar fi existat. Ne e milă să-i întrebăm pe trufaşii Apuseni ce nume pot opune istoriografiei bizantine de la Prokopios la Kedrenos şi Anna Komnena? Vikingii din garda bazileului au dus cu ei până în Islanda, ca pe un tezaur, motive arhitectonice şi literare pe care le-au integrat cu respect propriului lor patrimoniu cultural. Când cruciaţii lui Balduin de Flandra au comis acel act incalificabil de pirateric, care a fost devierea cruciadei a IV şi cucerirea Constantinopolului în 1204, Geoffroy de Villehardouin ne istoriseşte că se minunau şi nu credeau că poate exista pe lume cetate atât de mândră şi bogată. Ignoranţa, ca şi la Olschki, permite judecăţi de valoare dezinvolte. În sfârşit ne-ar fi foarte la îndemână să amintim, din perspectiva Conciliului Vatican II, că spre spiritualitatea Orientului se întoarce azi omagial Biserica Romei. Troparele Sfântului Ioan Damaschinul (sec. VII) au rămas neschimbate până azi în notataia „nomelor" bizantine, iar imnurile lui Romanos Melodul nu au egal aiurea. Cele cinci biserici preChalcedoniene au păstrat intactă spiritualitatea creştinismului primordial.

Mă voi ocupa acum de o chestiune bine definită, anume prezenţa Sf. Augustin în cultura română. Negaţia oarbă de mai sus e cu atât mai surprinzătoare cu cât elogierea acestuia n'a fost rostită mai întâi de buze occidentale. Corespondentul episcopului din Hippo Regius, plin de afecţiune şi respect de-a lungul multor ani n'a fost altul decât Sf. Ieronim, doctor al Bisericii Universale, Roman dunărean născut la Stridon la granița dintre Dalmaţia şi Pannonia, tocmai acolo unde după Olschki nomadizau strămoşii Românilor. Biserica romană îi datorează nici mai mult nici mai puţin decât traducerea latină a Bibliei *(Vulgata)*.

Mai mult, în timp ce Apusul orbecăia în bezne visigotice şi merovingiene, Răsăritul contribuia în chip strălucit la desbaterile christologice. Lucru recunoscut de acel mare cunoscător al istoriei Bisericii, care a fost profesorul H.-I. Marrou:

„De-a lungul Dunării, latinitatea sprijinită de armată, înaintează până la marea Neagră. În Dobrogea, ea cuprinde satele şi asaltează zidurile vechilor colonii greceşti ale litoralului: Callatis, Tomi, Istros. Această provincie a Sythiei minor, de la marginea lui *orbis* romanus, va dărui bisericii latine pe Jean Cassien în secolele IV—V, pe Denys cel tânăr în al VI-lea. Şi nimic nu dovedeşte mai bine autenticitatea culturii latine a acestei provincii depărtate decât episodul călugărilor sciţi (519—520): nu numai îndrăzneala christologiei lor care contrastează cu cea de la Constantinopol, dar şi faptul că aceşti Dunăreni n'au ieşit din acelaşi tipar cu teologii bizantini: ei sunt Latini puri; merg să discute la Roma, întreţin corespondenţă cu episcopii africani exilaţi în Sardinia; *maestrul gândirii lor rămâne Sf. Augustin*, total ignorat de Orientali" (3).

Nu-i putem reproşa lui L. Olschki de a nu fi cunoscut în 1935 concluziile lui H.-I. Marrou din 1958! Dar îi putem pretinde suficientului, când vorbeşte de sus„ să nu ignore ediţia critică a corespondenţei călugărilor sciţi, publicată la începutul acestui secol la Strasbourg (4).

Altă linie a tradiţiei augustiniene o găsim în opera lui D. Cantemir. *Hronicul* foloseşte adesea referinţe la *De civitate Dei*, alături de trimiteri la lucrările lui Isidor de Sevilla şi Orosius *(Adversus paganous)*, erudiţie mai mult decât onorabilă care poate fi comparată cu cea a quasi contemporanului Bossuet. Publicând ediţia critică a „Scrisorii despre conştiinţă" a voievodului moldovean am dovedit că acesta cunoştea şi opera discipolilor cistercieni Hugues de St. Victor şi Bernard de Clairvaux, ba chiar şi omiliile Sfântului Ciril al Alexandriei.

Într'un frumos studiu panoramic, prof. Pierre Courceile (6) tratează tema *cântei târzii*, exprimată în „Confesiunile" Sf. lui Augustin (cartea X) şi care a intrat în plămada a nenumărate texte literare:

Sero te amavi, pulchritudo tam antiqua et tam nova, sero te amavi „Târziu te-am îndrăgit, frumseţe veche pururi nouă, târziu te-am îndrăgit!"

Ecoul tulburător al acestui verset, eu unul îl văd în troparele îngropării — datorate amintitului Sf. Ioan Damaschinul — „cu frumseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă" şi în expresia eminesciană „forma cea dintâi" — fapt pus în evidenţă de prof. Rosa Del Conte (7).

Iată deci, schiţată rapid, prezenţa Sf. lui Augustin în spiritualitatea noastră: de la călugării dobrogeni la D. Cantemir, pe căile neştiute ale imnografiei până la Eminescu.

Şi totuşi, afirmaţiile lui L. Olschki nu se năruie în ridicol atât de uşor. Chiar postum, el se bucură de o anumită solidaritate rasială care de secole vrea să ne strivească ca neam. Să poposim niţel la chintesenţa veninului antiistoric distilat cu atâta grije şi servit cu un talent care — recunosc îmi trezeşte admiraţie: să minţi atât de senin împotriva documentelor şi să ai aerul a fi obiectiv! E o dexteritate care nu poate fi dispreţuită.

Informaţiile lingvistice ale lui Olschki privind „corcirea" limbii române se opresc la Cihac, fără cunoasterea lui Hasdeu şi a succesorilor lui. Punct. Nu suntem la aceiaşi nivel de erudiţie şi nu putem dialoga. Dar ideea că Românii „nomadizau" în Evul Mediu, venită tocmai de la un reprezentant al conglomeratului socio-religios prin excelenţă „rătăcitor" e o ignoraţă monumentală ca Golemul rasei lui. Şi aici pot indica sursa: Lajos Tâmas (=Temler) care a inventat formula după care Românismul medieval n'a cunoscut aşezări statornice ce numai „zone mobile".

Îmi cer scuze că trebuie să trimit la propriile mele studii scrise în colaborare cu unul din cei mai mari istorici ai vremii noastre — Franz Altheim — şi care dovedesc contrariul, pe baza documentelor arheologice (vezi: *Geschichte der Hunnen* şi *Die Araber in der alten Welt*).

Mai mult, în 1935, Olschki dovedea a ignora *totul* despre „mişcarea" popoarelor neo-latine în Evul Mediu. Harta de azi a Latinităţii nu se suprapune pe cea a anului 1000. Spania musulmană ajunsese la Toledo, iar spaniolismul Sevillei şi al Cordobei de azi e rezultatul „Reconquistei" nu a unei continuităţi. Sicilia normanică şi mahometană a înflorit vreo trei secole în afara italianităţii. În secolul XI, Eubeea era catalană şi îşi zicea Negroponte, Crimeea (Gazaria) era stăpânită de Genovezi şi de Veneţieni din 1333, pe vremea când Ruşii erau în copaci. Timp de vreo două secole şi jumătate Regatul Ierusalimului a fost stăpânit de „Franci" prin dinastia lui Guy de Lusignan, la fel şi Dodecanesul şi Armenia ciliciană. „Cântarea Antiohiei" a fost scrisă undeva prin Siria iar trubadurii provenţali, templierii şi catharii au adus în Occident maniheismul. La sfârşitul secolului XV Portughezii lui Vasco da Gama debarcau în India, Columb în Hispaniola (Caraibe) iar Cabral în Brazilia.

Urmează deci că timp de cinci secole *toate* popoarele neo-latine au fost în „mişcare" prin navigaţie ori păstorie.

E drept, L. Olschki a scris o carte foarte bună despre *Asia lui Marco Polo*, Florenţa 1957 — din punct de vedere ... chinez. Elogierea autorului îşi are în concluzie locul într'o revistă de Sinologie şi nu în „Romance Philology" aug. 1977 p. 17 54.

E. LOZOVAN

---

(1) Nota lui Olschki: „E o chestiune grea şi încă discutată cum se poate vedea din studiul foarte recent şi excelent al lui Friedwagner, **Über die Sprache und Heimat der Rumänen in ihrer Frühzeit,** în Zeit. rom. Phil. vol. 54 (1934) p. 641 ss". Nu pot discuta aici studiul eminentului profesor de la Universitatea din Cernăuţi, fruct al unor oneste cercetări şi reflecţii. El a fost salutat cu elogii critice de savanţii români, printre ei de Sextil Puşcariu. A fost sigur depăşit de lucrările şi descoperirile ulterioare, dar el rămâne pentru vremea sa un expozeu măsurat al controversei. L. Olschki îi atribuie propriile sale obsesii necinstite.

(2) Este vorba de profesorul Carlo Tagliavini, **Origini delle lingue neolatine,** Bologna, 1964, p. 480. Am datoria de a recunoaşte că acelaşi eminent savant a fost cel dintâi care a urmat argumentarea mea privind impostura sovietică ce vrea să facă din graiul basarabean o „limbă moldovenească" prin simplul subterfugiu grafic al alfabetului cirilic. D-sa a fost urmat, cu multă erudiţie şi perfectă probitate de savantul profesor de la Heidelberg, dr. Klaus Heitmann.

(3) **Histoire de l'éducation dans l'antiquité,** Paris p. 394.

(4) ed. Schwartz, **Acta conciliorum oecumenicorum,** Argentorati, vol. IV, 2 p. 105—132.

(5) Revue des études roumaines XV (1975) si **D. Cantemir — panégyriste de Pierre le grand,** Bul. Bibl. Rom. Freiburg, vol. V (1976).

(6) Revue des études latines, vol. 38 (1936) p. 264—305.

(7) Acta philologica III.

Val de antisemitism sau mistificare orchestrată?

La un oficiu poştal din Tel-Aviv o bombă face explozie: patru morţi. Aviaţia israeliană răspunde prompt bombardând localităţi din Liban, în timp ce elemente de comando israeliene pătrund în alte localităţi, distrug cu dinamită case şi ucid la întâmplare. Legea talionului! Israelul invocă des această lege, de cele mai multe ori fără motiv întemeiat, contând pe atitudinea binevoitoare a mediilor de informare pe care le controlează, direct sau indirect şi pe poltroneria politicienilor înfeudaţi finanţei internaţionale şi a anexelor ei.

Ştiind că toată lumea tace şi că raidurile şi acţiunile lor, chipurile de represalii, nu se izbesc de nici un fel de obiecţiune, Israelienii sar peste cal, cum a fost şi în cazul atentatului dela Tel-Aviv. Bomba nu fusese pusă de fanatici fedaini, ci de un cetăţean de religie mozaică care vruse în felul acesta să scape de... soacră.

Nu vrem să înşirăm aici cazuri asemănătoare, când prăpădul nemotivat în localităţi libanere a rămas fără răspuns din partea forurilor internaţionale şi a organizaţiilor care pretind că luptă pentru drepturile omului.

Se pare însă că în statul israelian lucrurile stau foarte prost: şomaj, inflaţie galopantă, exodul „inteligenţei" spre Statele Unite şi noi emigranţi din ce în ce mai puţini.

Domnul Menahem Beghin, terorist cu state de serviciu, asasin al multor ofiţeri britanici, s'a gândit să pornească o nouă ofensivă pentru mobilizarea evreilor indiferenţi şi pentru stoarcere de fonduri dela cine s'o putea.

Cum Franţa adăposteşte astăzi un mare număr de evrei, după unii 700000 iar după alţii aproximativ un milion, efortul principal aici trebuia făcut. Şi a fost făcut.

Cu obrăznicia tipică negustorilor ambulanţi de odinioară care ofereau spre vânzare mosoarele şi nasturi automaţi în piaţa Sfântul Gheorghe sau în faţa Bărăţiei, Domnul Beghin a început să se stropşească la microfon şi să facă declaraţii de presă, acuzând guvernul francez de complicitate cu Arabii şi de toleranţă faţă de organizaţii neo-naziste şi fascistoide care activează pe teritoriul francez în colaborare cu grupuri similare din ţările vecine.

La Paris şi în alte localităţi din Franţa, militanţi sionişti au început să mâzgălească zidurile cu inscripţii antisemite, au simulat atacuri împotriva unor membri marcanţi ai comunităţilor istraelite şi au pus chiar bombe, cu efect mai puţin distrugător ce-i drept, în faţa unor prăvălii ţinute de evrei. Val de antisemitism! Emotie! Indignare! Proteste!

Când acţiunea atinsese punctul ei culminant, au explodat la Paris şi două bombe veritabile: una pe bulevardul Saint-Germain şi alta în faţa sinagogii din strada Copernic. Mare chelălăială: „toţi cetăţenii francezi de religie mozaică sunt ameninţaţi, situaţia a devenit intolerabilă, guvernul trebue să intervină şi să dizolve toate organizaţiile de dreapta" şi aşa mai departe ... S'au făcut arestări, descinderi, perchiziţii, dar nu a putut fi stabilit nici cel mai mic indiciu că cei arestaţi şi consideraţi a fi de dreapta ar fi avut vreun amestec în cele două atentate. Un olandez dezechilibrat pusese bomba din bulevardul Saint-Germain, pentru a-şi trimite soţia pe lumea cealaltă, iar în faţa sinagogii din strada Copernic, după toate indicaţiile, bomba a fost pusă de un motociclist levantin, posesor al unui, paşaport cipriot, dispărut fără urmă ...

Aceasta nu i-a împiedecat pe activiştii sionişti să organizeze o colosală manifestaţie de stradă, fiind ajutaţi din plin la aceasta de trocbişti care, cel puţin la Paris, în marea lor majoritate tot evrei sunt.

La o săptămână după acesta, un funcţionar municipal este găsit zăcând în faţa propriului domiciliu, rănit la cap de două gloanţe. Pentru că pe cel rănit îl chema Moriţ Cohen, altă chelălăitură: „atentat rasist". Judecătorul de instrucţie nu s'a lăsat însă impresionat şi a descoperit foarte repede pe atentatori: soţia Domnului Cohen şi amantul acesteia.

Evrei întregi la minte au intervenit şi au cerut prin scrisori trimise la ziare ca agitaţia pe tema pretinsului val de antisemitism să înceteze, ea fiind dăunătoare pentru întreaga comunitate, dar tinerii sionişti nu s'au lăsat convinşi. Ei s'au organizat acum în *brigăzi iudaice armate*. Mânuind ciomagul şi cuţitul, membrii acestor brigăzi atacă, în plină stradă sau la domciliu, pe cine le place, chiar şi pe acei care se poartă cu părul tuns scurt, asemenea tunsoare fiind pentru ei o indicaţie că cel atacat este „fascist". Sunând la uşa unui bătrân de 84 de ani, brigăziile iudaice armate i-au aruncat acestuia vitriol în faţă şi l-au desfigurat. Bătrânul avusese ghinionul să aibă un nume identic cu acel al unui fost subsecretar de stat al guvernului dela Vichy ...

Autorităţile franceze nu sunt deloc încântate de existenţa şi activitatea acestor brigăzi iudaice înarmate, dar se află în mare încurcatură şi nu ştiu ce trebue să întreprindă, pentru că de sus nu au primit încă nici ordin precis şi nici măcar o sugestie.

Aceste autorităţi ştiu prea bine cine finanţează aceste brigăzi iudaice armate. Personajul în chestiune are cazier judiciar în toată regula, fiind condamnat de un tribunal francez la *zece ani puşcărie*, pentru abuz de încredere, delapidare şi escrocherii în stil mare. El se numeşte Samy Flatto-Sharon şi este acum membru influent al partidului Domnului Beghin şi deputat în Knesseth. Francezii i-au cerut extrădarea, dar cei dela Ierusalem au refuzat categoric, pentru că escrocul Samy Flatto-Sharon beneficiază de imunitatea parlamentară şi pentru că Israelul stă deasupra tuturor legilor ...

Aşa stând lucrurile, nu putem trece peste ceea ce a spus un membru al guvernului chinez, chiar ministrul de externe dacă nu ne înşelăm, anume că Israelul este cea mai mare escrocherie a secolului.

Înclinăm şi noi a crede că ministrul chinez a avut dreptate.

Traian ROVINARU

Arsenalul de arme „B" al Uniunii Sovietice

Prin simpla literă „B" sunt denumite oficial armele bacteriologice, mijloc criminal, perfid şi laş de exterminare în masă a populaţiei paşnice. Dreptul internaţional interzice categoric folosirea unor asemenea arme, iar cei care şi-au împărţit lumea între ei au semnat chiar o convenţie prin care s'au angajat să nu le foloseasca nicicum. După cum se ştie însă, valoarea angajamentelor solemne, semnate, parafate şi sigilate nu este decât relativă, mai ales pentru puterile care se înşeală reciproc şi neconteuit. Relativitatea unor asemenea convenţii este demonstrată şi de un fapt întâmplat în 1979 la Sverdlovsk, unde în urma mici explozii au murit aproximativ 1000 de oameni. Mai toate ziarele au scris despre asta, au precizat chiar că explozia s'a produs într'o intreprindere chimică şi au dat cifra morţilor, dar alte amănunte n'au putut da. Oficialitatea sovietică a dat totuşi vagi explicaţii care au avut darul să-i pună pe gânduri pe unii membri ai Congresului american. Aceştia au cerut ca o comisie constituită ad-hoc să cerceteze cazul şi să refere Congresului. Nu ştim la ce concluzii a ajuns această comisie şi nici dacă guvernul Statelor Unite a cerut explicaţii suplimentare fostului aliat din cel de-al doilea război mondial. Despre explozia dela Sverdlovsk nu a mai vorbit nimeni nimic.

(Urmare pag. 5)

Despre ce este vorba?

(urmare din pag. 1)

americane din Germania. Pe baza declaraţiilor unui transfug, fost general în KGB, Capell a mai scris atunci că, zece ani mai târziu, prin intermediul lui Willy Brandt, Kissinger l-a cunoscut şi pe spionul Guillaume cu care a avut întrevederi în Statele Unite, în Franţa şi în Germania. Domnul Kissinger nu a desminţit şi nu l-a dat nici în judecata pe Capell.

În împrejurări asemănătoare a fost lansat şi Helmut Sonnenfeldt, autorul faimoasei doctrine, potrivit căreia ţările din Europa orientală erau invitate să colaboreze *organic* cu Uniunea Sovietică, adică să se integreze ei, cum preconizase odinioară şi Valev în planul lui. Invitaţia era conformă cu concepţia mondialistă a CFR-ului care, deocamdată, adică pentru câteva decenii, se străduieşte să menţină *echilibrul*, prin aceasta înţelegându-se un fel de condominiu americano-sovietic, ţinta finală fiind instaurarea unui guvern mondial.

Până una alta, trăgând necontenit învăţăminte din manualul lui Clausewitz „Despre războї", diplomaţia sovietică îşi urmează drumul ei, cucerind obiectiv după obiectiv şi obţinând cel mai mare succes prin rezoluţia finală a Conferinţei dela Helsinki din 1975, unde toate statele europene cu excepţia Albaniei, Statele Unite şi Canada au recunoscut de *facto* tot pe ce au pus Ruşii mâna şi piciorul dela 1945 încoace. „Echilibrul" stabilit în 1945 la Ialta a fost astfel consolidat cu semnătura, parafa şi sigiliul a nu mai puţin de 37 state, prin mesajul trimis de Papa Paul VI şi citit la Helsinki de actualul cardinal Casaroli, Vaticanul dându-şi şi el aprobarea.

Doar invazia din Afganistan a clătinat „echilibrul". De aci, spre deosebire de 1968, când a fost ocupată Cehoslovacia, marele tam-tam, supărare straşnică, proteste verbale şi boicotul Olimpiadei dela Moscova, boicot căruia dealtfeel cea mai mare parte din aliaţii Statelor Unite nu i-au dat urmare.

La Helsinki s'a mai obţinut şi garantarea anumitor libertăţi, printre care şi libertatea religoasă, garantarea schimburilor culturale şi a circulaţiei ideilor. Dar nici în această privinţă, bilanţul nu prea este pozitiv.

Oricum, atâta timp cât peste trei milioane de fraţi de-ai noştri, smulşi din matca neamului şi aflaţi acum sub stăpânire sovietică, nu au nici măcar dreptul să spună ce sunt, adică Români, toate trăncănelile umanitariste pe tema „drepturilor omului" rămân pentru noi fără valoare.

Aşa cum se desfăşoară lucrurile în lume, se poate constată ca tot mai multe popoare îşi manifestă hotărît voinţa de a se scutura de hegemonii, de hegemonia Kremlinului şi de aceea a Wall Street-ului. Popoarele nu vor să-şi piardă identitatea. Problema aceasta ni se pune şi nouă: *trebue să ne menţinem identitatea.* Mai înainte de toate, despre asta este vorba.

Oriunde ne-am afla şi oricât de mari ar fi greutăţile ce ne-ar sta în cale, trebue să ne păstrăm identitatea, să fim mândri că aparţinem unui popor care de două mii de ani îşi apără ce este al lui, fără să râvnească sau să-şi însuşească ce este al altuia, dar să-şi păstreze înverşunat ce este al lui, tot ce este al lui.

Acum 120 de ani şi mai bine, Dimitrie Bolinteanu, credinciosul tovarăş de drum al marelui nostru domnitor Ioan Alexandru Cuza, spunea:

„O naţiune sau naţionalitate este constituită îndată ce societatea trăieşte sub aceleaşi legi, începe să existe tendinţi generale în idei, interese materiale şi morale mai identice, un scop comun de activitate; cu cât va fi unitate în aceste trei caractere constitutive, cu atât naţiunea se face tare, compactă şi virtuoasă. Iar când ideile nu sunt primite de toţi, când interesele se osebesc, când toţi nu se mai înţeleg asupra scopului ce vor să ajungă, atunci naţionalitatea slăbeşte, lâncezeşte, piere şi e un bine să piară".

Românii care trăiesc în afara hotarelor ţării şi care, în marea lor majoritate, n'au plecat în lumea largă cu gândul de a uita tot ce au lăsat în urma lor şi nici de a întoarce definitiv spatele ţării, ar trebui să mediteze asupra celor spuse de Bolintineanu şi să facă tot ce le stă în putinţă pentru menţinerea identităţii, a identităţii lor şi a comunităţilor româneşti din ţările respective.

Am fost vânduţi, am fost permanent minţiţi, iar acum suntem cu desăvârşire abandonaţi, lăsaţi să ne descurcăm singuri, cum om şti şi cum om putea.

În situaţia în care se află astăzi lumea, nimeni nu poate să prevadă ce se va întâmpla mâine, nici răspoimâine. Şi totuşi EVENIMENTUL pe care-l aşteptăm se va produce, pentru că este în firea lucrurilor să se producă, dar el nu trebue să ne găsească nepregătiţi şi nepregătiţi vom fi dacă ne vom pierde identitatea.

Despre asta este vorba!

Nicicând nu am fost mai strâmtoraţi, mai înghesuiţi de lipsuri şi de necazuri şi mai loviţi în existenţă de cum suntem acum. Numărul acesta l-am scos pentru că, în situaţia din ce în ce mai confuză şi mai lipsită de perspective pentru noi, anumite adevăruri trebuiau să fie spuse. Noi luptăm pentru cei ce vor veni după noi! Am scos acest număr şi pentru a onora încrederea ce ni se acordă de către acei care ne sprijină şi care vor să continuăm.

Către ei, în primul rând, dar şi către toţi acei care primesc şi citesc „Stindardul" ne îndreptăm cu rugămintea de a trimite — şi de data aceasta — o contribuţie, oricât de modestă ar fi ea. Cu puţin dela mulţi, se face mult, ori tocmai acum avem nevoie de mult.

BIBLIOTECA SCRIITORILOR ROMÂNI

M. EMINESCU

SCRIERĬ POLITICE ŞI LITERARE

MANUSCRISE INEDITE ŞI CULEGERĬ DIN ZIARE ŞI REVISTE

VOL. I.

(1870—1877)

EDIŢIE CRITICĂ

BUCUREŞTI

Institutul de arte grafice şi editură „Minerva"

Strada Regală, 6.

1905

Mai avem în depozit un număr redus de exemplare din M. Eminescu: Scrieri politice şi literare. Costul unui volum: DM 26,—

Reeditarea celor două volume ne-a costat DM 10.000, plus cheltuielile de expediţie. De aceea îi rugăm pe acei care au primit volumele să le şi plătească, cu aât mai mult cu cât vom scoate în curând o carte apărută la Bacău în 1904 şi care a dispărut de multă vreme din circulaţie.

Arsenalul de arme „B" al Uniunii Sovietice

(Urmare din pag. 4)

Sverdlovsk este o localitate cu peste un milion de locuitori situată în partea orientală a Uralilor, în centrul unui important bazin minier.

Puţini mai ştiu că Sverdlovskul de astăzi s'a numit odată Iekaterinburg şi că acolo, în noaptea de 16 spre 17 iulie 1918, în casa Ipatiev, a fost asasinată bestial întreaga familie a ţarului Nicolae al doilea. După războiul civil şi după ce şi-a consolidat puterea, stăpânirea bolşevică a dat alt nume oraşului, numindu-l după Iakov Mihailovici Sverdlov, unul din şefii revoluţiei bolşevice. Sovietele au instalat la Sverdlovsk, mai ales după 1945, cu utilaj furnizat de ţările capitaliste, un număr impresionant de uzine siderurgice şi metalurgice, precum şi fabrici de produse chimice. Mai toate aceste întreprinderi lucrează pentru forţele armate sovietice, nu este pentru nimeni un secret.

Dar până la Sverdlovsk e cale lungă şi multe bariere de trecut. Ce se întâmplă acolo nu se află decât cu mare întârziere, dar până la urmă tot se află. Dispunând de o reţea întinsă de informatori care se pare că funcţionează perfect, săptămânalul emigraţiei ruse „Russkaja mysl" care apare la Paris a aflat şi ce s'a întâmplat la Sverdlovsk în 1979, publicând în numărul din 3 iulie 1980 şi planul detailat al cartierului unde s'a produs explozia, cartier ce poartă numele de „Wojenyi gorodok Nr. 19", adică în traducere exactă „oraşelul militar numărul 19", aceasta fiind şi o indicaţie că în Uniunea Sovietică există mai multe oraşele militare.

Despre explozie nici pomeneală în comunicatul pe care, destul de târziu dealtfel, l-a dat stăpânirea sovietică, comunicat limitat la explicaţia că numărul mare al victimelor s'ar fi datorat unei epidemii de dalac siberian, frate bun cu ciuma bubonică.

Săptămânalul rus dela Paris a ajuns însă la altă concluzie, bazată pe fapte concrete. Transportate la spitale. victimele au sucombat *toate* la 2 până la 4 ore după internare, antibioticele ce le fuseseră administrate rămânând fără nici un efect. Este deasemenea inexolicabil cum pretinsa epidemie nu s'a extins şi în alte cartiere ale oraşului, fiind circumscrisă doar la „oraşelul militar", adică acolo unde s'a produs explozia. Cum se explică deasemenea faptul că Generalul-Colonel din arma chimică Evghenie I. Smirnov, iniţiatorul dotării cu arme bacteriologice, s'a sinucis imediat după catastrofă?

Mergând mai departe cu investigaţiile în această direcţie, săptămânalul emigraţiei ruse ajunge şi la alte constatări.

Astfel, la Kirov, în cadrul unui identic oraşel militar există o întreprindere asemănătoare, aceasta specializată în fabricarea de arme bacteriologice conţinând bacterii de tetanos, lepră şi de friguri galbene.

La Institutul de fitopatologie din Golyzino, în apropiere de Moscova, există o secţie militară care experimentează otrăvirea cerealelor...

Două din laboratoarele Institutului de cercetări chimice din Leningrad sunt şi ele militare şi experimentează noi mijloace de exterminare în masă pe bază de bacterii. Un alt istitut din Leningrad, care functionează sub firma de institut de cercetare pentru noi produse farmaceutice, dotat cu utilaj provenind deasemenea din ţări capitaliste, în special din Japonia şi din Republica Federală Germania, produce pur şi simplu otrăvuri care completează astfel arsenalul de arme bacteriologice al Uniunii Sovietice. Ziarul „Rosskaja mysl" cunoaşte adresa exactă a acestui institut, numărul de telefon şi numele directorului, numele principalilor colaboratori, precum şi câţiva achizitionatori de materiale din ţările occidentale.

Cât priveşte arma chimică, desemnată prin litera „C", după toate probabilităţile Sovietele au folosit-o şi în Afganistan, fără ca procurorii umanităţii şi alţi apărători ai drepturilor omului să fi ridicat nici cel mai timid protest. Nici domnii Willy Brandt, Herbert Wehner, Bahr, Ehmke, Koschnik sau cum dracu-i mai chiamă nu se lasă impresionaţi de armele bateriologice şi de cele chimice. Ei continuă să anunţe că Uniunea Sovietică nu se înarmează decât pentru propria ei apărare şi pledează fără încetare pentru destindere şi pentru pace. Pacea o dorim şi noi, acei care ştim prea bine ce aduce războiul, dar o pace dreaptă, fără asupriri şi înrobiri de popoare care şi-au adus aportul lor la cultura şi civilazaţia europeană, nu pacea de cimitir permanentizată prin şantajul cu armamentul nuclear, chimic şi cel bacteriologic.

Valeriu TOPOREA

Revoluţia viitoare nu se mai poate mărgini a voi ca românii să fie liberi, egali, proprietari de pământ şi de capital şi fraţi asociaţi la fapta unui progres comun. Ea nu se va mărgini a cere libertatea dinlăuntrul, care este peste putinţă a dobândi fără libertatea din afară, libertatea de sub domnia străină, ci va cere unitatea şi libertatea naţională. Deviza ei va fi: dreptate, frăţie, unitate. Ea va fi o revoluţie naţională.

Aceasta este calea ce va lua revoluţia română în viitor.

NICOLAE BALCESCU

«Mersul revoluţiei în istoria românilor» (1850)

Spre o mai bună cunoaştere a situaţiei

Un număr de 38 ofiţeri care au urmat cursurile universitare ca bursieri ai armatei federale germane (Bundeswehr), anume la universitatea acestei armate, la terminarea studiilor, când s'au văzut cu diploma în mână, *au declarat că sunt objectori de conştinţă, deci contra oricărei armate.* Faptul este uluitor şi fără precedent în analele armatelor din lume. Şi nimeni nu s'a gândit să-i tragă la răspundere pe unii profesori ai universităţii „militare" care propagă asemenea idei dela catedră, înarmaţi fiind cu carnetul de membru în partidul lui Willy Brandt, prietenul spionului Guillaume.

Nici armamentul perfecţionat şi nici ofiţerii cu titluri academice nu determină valoarea une armate, ci elementel ei uman: moralul şi puterea de combativitate a cadrelor şi a trupei. În altă armată încadrată în OTAN, în cea olandeză, au fost cazuri când trupa a refuzat să iasă la exerciţii pentru că ploua prea tare...

NUMAI PENTRU CEI CU INIMA MARE ŞI TARE

Din numărul STINDARDULUI pe care îl pregătim pentru tipar publicăm acest extras ca etalon al nivelului informativ şi de luptă ce-l ating şi celelalte articole.

Greutăţile prin care trecem le cunoaşteţi: degringolada dolarului, poziţia forte a mărcii germane, haosul petrolier şi scumpetea pe care acest haos o provoacă (pentru o singură pagină de ziar tiparul costă 285 mărci germane, Stindardul fiind tipărit în tifdruc şi nu în ofset, adică prin imprimare planografică), nepăsarea unora, amorţeala altora şi, mai ales încăpăţânarea noastră de a accepta numai contribuţii curate. Toţi aceşti factori ne lovesc concentric până la paralizare. Numai că nu suntem lebede şi nici n'avem deloc intenţia să cântăm ieftin şi nedemn ultimul cântec.

Când momentul „descălecării" va veni o vom face falnic, ca totdeauna, zgomotos bătând din pinteni, în picioare şi nu pe brânci.

Avem încredere oarbă — e singurul nostru beteşug — în concursul masiv al tuturor acelora care vor să mai citească un număr sau mai multe din STINDARDUL

Abonamente şi ajutoare
pentru ziar la
Sparkasse
Fürstenfeldbruck-West
Konto 8756744 für Stindardul
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec sau mandat
pe adresa redacţiei:
Jägerstraße 17
8080 Fürstenfeldbruck

„Doctrina" opririi pe Nistru

În coloanele alăturate un vechi colaborator, poate printre primii cititori ai acestui ziar, face cu entuziasm juvenil si vervă documentată portretul aceluia care nouă ne-a fost permanentă călăuză şi pentru a cărui reabilitare ne-am luptat 25 de ani cu toţi fonfii şi flecarii, găgăuţii şi guşatii — care ne-au adus unde suntem, în ţară şi străinătate: în ultima bolgie a Infernului, în fundul Cainei, lcoul supremei trădări.

Autorul atinge o problemă puţin cunoscută, anume că doi cretini: Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu, care nu aveau *nicio* experienţă militară au fost autorii „doctrinei" *opririi pe Nistru*.

La 18 iulie 1941, Iuliu Maniu care, după spusele celor care i-au văzut biblioteca nu citea decât „mersul trenurilor", îndrăznea să scrie gloriosului soldat, fostului Şef de Stat Major, recunoscut drept un strateg genial, care a purtat 4 războaie pentru libertatea României: „Sântem categoric în contra ca România să urmărească obiective de agresiune. Nu este permis să ne prezentăm ca agresori faţă de Rusia". Ne gândim cu oarecare sadism retrospectiv ce va fi meditat sfinxul de la Bădăcin la propriul lui proces şi apoi în închisoarea unde şi-a dat binemeritatul sfârşit, despre atitudinea de „neagresiune a României faţă de Rusia"!

În Proclamaţia-bilanţ, după doi ani de guvernare, din 7 sept. 1942, Ion Antonescu răspundea indirect dar clar „doctrinei" amintite:

„Urmând legile de onoare ale războiului, noi nu ne-am despărţit de soldaţii germani care au luptat, umăr la umăr, pe pământul Moldovei, şi la darul de sânge al soldatului german pentru pământurile româneşti, urmăm cu datoria noastră de sânge.

Acest război e tot ceeace a fost mai aprig vreodată pentru neamul nostru şi pentru toate popoarele.

De rezultatul acestui război depinde soarta civilizaţiei.

Deaceea cer tuturor să înţeleagă răspunderea asupra acestor ceasuri care trebuie să apese greu nu numai pe trupurile tinere ale celor care luptă ci şi pe sufletul şi puterile neamului întreg".

La propriul său proces din Mai 1946, bătrânul luptător care desigur îl studiase rând cu rând pe Clausewitz şi toată doctrina militară franceză dădea această ultimă lecţie unor ignoranţi:

„Când o ţară se găseşte în războiu, armata acestei ţări trebue să meargă până în fundul pământului ca să câştige războiul. Este unul din principiile capitale care s'au aplicat de la Romani şi până astăzi. Căutaţi istoria tuturor popoarelor şi în toate secolele şi veţi vedea că nimeni nu se opreşte cu armata la frontierele sale ci merge mai departe căutând să distrugă armata inamică".

Desvoltând aceleaşi idei, îmbrăcate în frumoasă haină stilistică, Nichifor Crainic scria în „Gândirea" din Martie 1944:

„Într'adevăr de trei ori sfânt e pentru noi acest război; pentrucă el înseamnă eliberarea Românilor din Basarabia şi Bucovina, cele două provincii sfâşiate banditeşte de Stalin la 1940; pentrucă el înseamnă cruciada împotriva ateismului comunist; pentru că el înseamnă asigurarea existenţei statului român însuşi.

Eu nu ştiu ce are să fie mâine. Dar un lucru ni se impune ca o certitudine de piatră pe soclul căreia rezimăm speranţele viitorului: acesta e legământul pe care l-am făcut cu Germania. Nu există putere pe lume care să sfarme vitalitatea poporului german. El este şi rămâne permanenţa şi cetatea Europei. Nouă nu ne trebuie prea multă îndrăsneală pentru a spune: Germania şi Europa una sunt. Dacă Germania n'ar exista, e sigur că nici Europa n'ar mai exista. Pe această mare certitudine din mijlocul continentului se razimă speranţele de viaţă ale României noastre. Dacă legământul, pe care l-am făcut, a avut la început un caracter diplomatic, — ceeace nu exclude obligativitatea, — legământul acesta, trecut prin dogoarea războiului, a căpătat un prestigiu de mistică frumuseţe . . .

Când s'a dat semnalul atacului la Prut pentru recucerirea Basarabiei şi a Bucovinei, erau acolo soldaţi români, dar erau împreună şi soldaţi germani. Grosul armatelor a trecut în marş eroic spre stepele depărtate ale Rusiei dar în urmă au rămas cei cari au căzut jertfă pentru cauza noastră. Ei sunt Români şi Germani. Sângele lor tânăr a stropit aceeaşi brazdă şi trupurile lor se odihnesc în sânul aceluiaşi pământ românesc. Sângele sacrificiului german a intrat pentru totdeauna în istoria României, precum sângele românesc s'a risipit în Răsăritul barbar pentru salvarea Europei. Când se vor scrie paginile acestui epos gigantic al flăcării împotriva întunericului, aburul sfânt al amintirii va învălui sufletul generaţiilor viitoare cu un imn de iubire şi de recunostinţă pentru rasa imperială, care a îngropat moaşte sacre la temelia României".

Te întrebi uluit cum vor fi raţionat cei doi „şefi" de partide? Ajunşi la Nistru trebuia să le spunem Germanilor: „Danke schön für das Deutsche Blut, Aufwiedersehen!" De-acum înainte nu ne mai jucăm, bolşevismul şi expansionismul rusesc e treaba voastră; noi ne întoarcem la sânul „marilor aliaţi" (inclusiv Ruşii!) de la care aşteptăm Transilvania, fără nicio garanţie scrisă ori verbală. Politica noastră a fost atât de deşteaptă că am reuşit să-l facem pe Mussolini pro-Maghiar.

N'au înţeles o fărîmă de logică elementară: când declari „război sfânt" (ei da! *Jihad*) pentru salvarea obştească, n'o faci limitat, în felii ori pe etape ci până în pânzele albe . . . ca în Afganistan. Când Ion Antonescu proclama: „Soldaţii români biruitori se vor întoarce din Rusia prin Maramureş" dovedea viziunea depărtată pe care nu i-a fost dat s'o realizeze.

Pentru a pune punct unui dialog penibil la care Ion Antonescu s'a supus cu răbdare şi cavalerism, deşi ştia prea bine că cei care îl hărţuiau erau surzi şi cancerizaţi până în măduva oaselor, reproduc un fragment dintr'o scrisoare adresată în August 1943 celor două canalii:

„Afirmaţi că vorbiţi azi în numele ‚opiniei publice şi a armatei' dar aţi uitat că *pe când eu mă zbateam singur să potolesc strada*, să salvez dinastia, să redresez armata, să dau pâine şi adăpost refugiaţilor, *să scap burghezia şi elitele de furia ei*, fiindcă ele, sub o formă sau alta, aduseseră ţara unde o găsisem să încerc să conving pe toţi, de la Americani la Germani, că România îndeplineşte şi o funcţie europeană şi în consecinţă, prăbuşirea şi catastrofa ei va păgubi şi altora, dumneavoastră, domnule Brătianu, împreună cu domnul Maniu şi cu toţi aceia, apropiaţi şi îndepărtaţi, care astăzi vă înconjură şi care reprezintă pentru dumneavoastră, dar nu şi pentru ţară, „sentimentul public" şi care, cu toate că ştiu şi ei, ştiţi şi dumneavoastră şi ştim cu toţii, *se desbrăcaseră de curînd şi de uniforma de „consilieri regali" şi de aceea a „frontului renaşterii" calamităţilor româneşti, stăteaţi ascunşi şi trecând cu teamă răspântiile, vă furişaţi noaptea din casă în casă pentru a afla ce mai este şi a vă găsi loc de scăpare*.

Astăzi cînd pericolul a trecut, cînd viaţa vă este asigurată, când credeţi că tot ce vă priveşte s-a uitat şi nu mai aveţi răspunderi de dat, cînd hambarele sunt pline, cînd finanţele sunt înfloritoare, cînd încasările sunt excedentare, cînd ordinea în şcoală, în biserică, în spirite şi în administraţie este pusă, dar nu în orice împrejurare asigurată, cînd căile ferate şi şoselele au fost înmulţite şi îmbunătăţite, cînd potenţialul economic a fost ridicat, cînd armata este înarmată, încadrată, instruită, disciplinată şi echipată cum nu a fost niciodată, *când credeţi că vă puteţi sprijini pe puteri străine pentru a lua cu d-nii Angeleşti, Costineşti, Mihai Popovici, Boilă, Dobreşti* puterea în contra sentimentului marei majorităţi a ţării şi a armatei, restaurând, după ce furtuna a trecut, dictatura dumneavoastră economică şi politică, exercitată făţiş şi ocult, dictînd în interior şi luând-o de la capăt cu jaful şi dezmăţul democratic, ridicaţi capul, daţi sfaturi, vă prezentaţi ca salvatorii de mâine, fără să vă daţi seama că prin acţiunea dumneavoastră slăbiţi acţiunea mea, creaţi suspiciuni la aliaţi şi în ţară o *atmosferă de defetism antemergătoare altor stări catastrofale şi mai grave, pe care veţi încerca şi pe acelea să le aruncaţi în spinarea altora, după cum încercaţi să vă spălaţi pe miini de catastrofa din '40, aruncînd-o în spinarea regelui Carol şi a domnului Tătărescu*".

Mai departe îi avertiza pe cei doi bonzi senili:

„Vă previn că retragerea trupelor de pe front în condiţiile politice internaţionale şi militare actuale ar putea fi funestă pentru neamul nostru. Germania are nevoie de petrolul şi de grâul nostru. Astăzi vin dl. Clodius şi dl. Neubacher, negociază cu noi şi primesc condiţiile noastre. Mâine ne va lua şi petrolul şi grâul cum le-au luat peste tot, cu pumnul. Tot ce producem pe ogoare şi în industrii va fi pentru ei. Aurul va fi ridicat, petrolul, bogăţiile, armamentul, tineretul de asemenea; Ardealul de sud dat Ungurilor şi poate Dobrogea Bulgarilor. Iată perspectiva. Poate greşesc. Dacă aveţi această credinţă şi că puteţi salva miraculos neamul făcând ceea ce-mi cereţi, fără nici o garanţie serioasă, *poftiţi treceţi la conducere*. Vă previn însă că în această ţară sunt şi alţii care nu au trecutul dumneavoastră plin de greşeli şi păcate, care au servit şi servesc ţara cu conştiinţă, care au ajuns în situaţii de mare răspundere urcând, nu prin moşteniri de nume şi de averi şi prin trageri de sfori politice. Au şi ei dreptul să fie întrebaţi şi datoria să se pronunţe. O ţară şi viitorul ei nu pot fi compromise fiindcă doi domni se intitulează „şefii" unor partide inexistente, condamnate şi spulberate de opinia publică şi pentru că aceşti domni au în jurul lor alţi câţiva, care umblă după ţară pentru a o exploata, nu pentru a o servi".

Bine înţeles că cele două căpuşe „democratice" n'au acceptat să preia conducerea, considerându-se „rezerva neamului". Pentru ei Ion Antonescu era doar un salahor sortit să ducă greul şi răspunderea în momentele critice.

Vom reveni cu alte documente, care acum au ieşit la suprafaţă şi sunt în posesia noastră. Dar ierte-ne cititorii ne e tare greu să scriem despre asemenea cloacă, moluscărie, abjecţie. Vom încerca să ne stăpânim durerea şi scârba (nu mai putem nici vărsa), continuând cu revelaţiile din care singura concluzie va fi că politicianismul românesc şi-a meritat soarta. N'a fost Samson, dar s'a prăbuşit sub coloanele templului pe care el însuşi l-a dărâmat.

E. L.

Noutăţi din Basarabia

Ce se'ntâmplă dincole de Prutul ce taie Moldova noastră în două, aflăm doar cu greu şi la intervale de timp destul de mari.

Săptămânalul de limbă rusă „Posseva" care apare la Frankfurt/Main, în ultimul său număr din iunie 1980, a publicat totuşi un reportaj din care rezultă în mod elocvent care-i situaţia din Basarabia şi care sunt raporturile de „conlocuire" dintre populaţia românească majoritară şi minoritatea rusă, aceasta din urmă fiind alcătuită în cea mai mare parte din elemente ruseşti instalate acolo în ultimele trei decenii.

Iată ce se poate citi în respectivul săptămânal de limbă rusă:

„În oraşele din Moldova nu se găseşte carne mai deloc şi când se anunţă că se va distribui carne, oamenii primesc în realitate oase, oase şi nimic altceva. Dar şi atunci, ei se înghesuie în cozi interminabile şi aşteaptă ceasuri întregi pentru câteva oase, dacă până să le vină rândul, nu s'au terminat şi oasele . . .

Oraşul Chişinău posedă şi el un monument al lui Lenin care-l înfăţişează în poza bine cunoscută, cu braţele întinse, ca şi cum ar vrea să spună: iată ce-am făcut, descurcaţi-vă cum puteţi . . . Toamna trecută, un cetăţean mai curajos s'a căţărat pe monument şi a atârnat de braţul lui Lenin o plasă de cumpărături conţinând o cantitate apreciabilă de oase şi de copite de vită. După treaba asta, a apărut carnea pe piaţa Chişinăului, dar minunea n'a durat decât două zile, după care totul a intrat în normal . . .

La sate, situaţia e ceva mai bună, pentru că cei mai mulţi ţărani ţin încă porci, nu numai pentru propriile lor trebuinţe, ci şi pentru vânzare la oraşe.

Şi tot atât de mulţi ţărani, pe petecul de pământ ce le-a rămas cultivă viţa de vie şi o îngrijesc cu atâta sârguinţă că nu prea mai au timp (şi nici chef) să mai lucreze şi la kolhoz. Am vrea să ştim cât de rentabile sunt aceste kolhozuri moldoveneşti? Pe timp de noapte, se fură de-acolo fructe, cartofi, legume şi câte altele, se fură cu sacul, pe echipe care se succed la această îndeletnicire, până se luminează de ziuă. Cine fură din grădinile şi de pe ogoarele kolhozului nu-i considerat răufăcător, absolut de nimeni. Nimeni nu se scandalizează, *pentru că toţi fură*, începând cu personalul didactic, agronomii şi cu activiştii de partid . . .

Cu ani în urmă, ţăranilor kolhoznici li se mai lăsase 1300 metri pătraţi de păşune pentru fiecare familie, tocmai cât era necesar pentru a ţine două vaci. Acum, terenul de păşune s'a redus într'atât încât nimănui nu-i mai dă mâna să ţină vite şi de când ţăranii nu mai ţin vite a fost dată peste cap şi aprovizionarea cu carne a oraşelor . . ."

În acelaşi reportaj se spune în continuare că pe tot cuprinsul acestei republici socialiste strânsul recoltei şi chiar culesul viilor preluate de stat se face cu elevii de şcoală. Toata luna septembrie, elevii de şcoală rămân la câmp, şederea la câmp prelungindu-se de cele mai multe ori până spre sfârşitul lui octombrie. Circulaţia în interiorul republicii, în raioanele vecine sau pe teritoriul altor republici sovietice nu se face decât pe bază de „prohuscă", adica pe baza unei autorizaţii speciale. Când tinerii urmează să se prezinte la examenul de admitere la o şcoală superioară, ei trebue să obţină în prealabil autorizaţie dela responsabilul kolhozului. Altcum, nu capătă prohuscă. Dar responsabilul nu eliberează autorizaţia cu una cu două . . . Se fac intervenţii prin prietenii responsabilului, părinţii tinerilor trebue să se căciulească, să aducă plocoane şi să-l mituiască pe responsabil, strecurându-i discret banii în buzunar . . .

Cât priveşte relaţiile dintre Ruşi şi „Moldoveni", acestea sunt caracterizate print'o permanentă vrajbă şi stare de ostilitate reciprocă. Atât unii cât şi ceilalţi şi-au delimitat locurle pe care se mişcă. Pe asemenea locuri, accesul celui de alt neam este interzis. Cine nu ţine seama de asta, o păţeşte rău de tot. Dar nu numai pe teritoriile considerate ca aparţinând respectivului grup etnic, ci şi când, întâmplător, Ruşii şi „Moldovenii" se întâlnesc în pădure, la scăldat sau altundeva, ciomegile intră imediat în funcţiune şi se încinge straşnică bătaie, pâna ce una din părţi bate în retragere.

De câte ori se iveşte ocazia, Moldovenii strigă cât îi ţine gura: „Căraţi-vă de-aici, duceţi-vă la mama dracului, în Rusia voastră!" Când se simt mai tari şi când sunt şi mai mulţi la număr, Ruşii, la rândul lor, îi apostrofează pe Moldovani cu fel de fel de epitete: golani, chiulangii şi şerpi veninoşi. Asemenea lucru se întâmplă mai ales la Chişinău unde prezenţa rusească este mai vizibilă; la Bălţi, Soroca şi în alte localităţi, elementul rusesc este mai puţin agresiv, se străduieşte să păstreze bune raporturi cu populaţia moldovenească, mulţi din colonişti ruşi putându-se acum folosi de limba moldovenească pe care au învăţat-o într'un timp relativ scurt.

T. Râşcanu

Cotropitorii asiatici au venit pe maşini americane . . .

Din multele scrisori de încurajare ce ne-au sosit la redacţie, publicăm de data aceasta doar una singură, pentru conţinutul ei zguduitor şi pentru faptul că vine dela un camarad de arme care trăieşte în ţară:

„Stimat luptător al generaţiei mele, s'au scurs mulţi, foarte mulţi ani de când îţi cunosc numele. Venisem din Ţara Făgăraşului la Alma Mater de pe malurile Dâmboviţei. Urmaş al unei vechi familii de cătane imperiale, zeloşi apărători ai hotarului spre „Regnum Turcicae", am moştenit genetic oroare faţă de tot ce vine dela Răsărit. Istoria nu poate uita că hoardele dela 1241 au trecut vijelios peste noi călări pe caii lor de stepă. După 703 ani aveam să-i vedem pe asiatici cotropindu-ne pe maşini americane, spre umilinţa unei Europe agonizante, ajunsă la 11 februarie 1945 să formeze obiect de târguială, *la discreţia criminalei inconştienţe yankee*. Generaţia noastră şi-a făcut o sfântă datorie, aşa cum atât de biciutor o evoci în admirabila carte, pe care am reuşit să o cunosc doar printr-un generos hazard. Cred că este singura mărturie scrisă, evocând eroismul românesc, înregistrând o dramatică epopee a generaţiei martirizate de oameni şi de vremuri. Regretul meu este că această carte nu se poate procura, spre a fi cunoscută de tânăra generaţie din ţară, care nu se lasă atrasă pe giumbuşlucurile pe sârma întinsă pentru ei de moscoviţii români. Personal am rămas încrezator în destinul neamului, nostru. Verticala atitudine mi-a atras 16 ani de amară detenţiune, timp în care singurul meu regret a fost acela de a nu fi rămas demn să rămân alături de pionierii mei cu care am jalonat întinsurile sovietice.

Îţi strâng mâna cu sinceră admiraţie, mâna care a scris atât de duios despre eroii fără morminte şi despre cai.

Deplină sănătate şi putere de muncă în serviciul Neamului nostru îţi doreşte

T. N.

Judeţul Braşov"

Omagiu lui Ion Antonescu

Omagiu lui Ion Antonescu
Ce trist e că putem uita pe morții care ne-au dăruit viitorul.
Vasile Pârvan

Așadar nu-i nimic mai rău pe lume decât uitarea — a doua moarte. Există un suflet românesc răuvoitor față de un erou național? Se pare că da.

Românii, sentinelele latinității tracice la porțile Europei civilizate au trecut în cursul celor aproape două milenii prin multe încercări, iar dacă azi se sbat într'o neagră mizerie materială și spirituală, va veni o zi când aurora le va pune din nou acel surâs pe buzele arse de tăcere, pe care l-au pierdut după numai două scurte decenii de o quasi-unire națională, panromânească și naționalistă.

S'a uitat că Ion Antonescu, eroul recuceririi Basarabiei, a Bucovinei de nord, a Herței, este și primul cuceritor al Odesei de la Burebista până în zilele noastre? Când spun Odesa, spun prin antonomasie Transnistria. Ne-au cutropit Rușii în vara lui 1940 și n'a fost pentru prima dată. Ne-am recâștigat ce a fost al nostru numai după un an, cu mari sacrificii la 22 iunie 1941. Bucuria ne-a fost mare. În schimb, cei 2996 de „Români" care au votat NU la plebiscitul din 1941 au fost contra marșului românesc la Bug și mai departe. Acei 2996 de „Români" credeau că ne întindem prea departe, că Transnistria nu putea fi considerată pământ românesc. Acei politicieni care ne-au făcut viața amară în cursul războiului au fost tot aceia care l-au înlăturat de la conducere pe Ion Antonescu. L-au eliminat ca apoi să fie ei înșiși dați la o parte: oribilă pagină de istorie românească.

La 16 octombrie 1941, Odesa cădea în mâinile forțelor armate române, devenită apoi capitala provinciei celor 13 județe ale Transnistriei. Eram copil în țară: a fost un omagiu grandios adus celor 15.000 de ostași români căzuți până la Bug și celor 55.000 de soldați și ofițeri români căzuți numai în fața Odesei. S'a făcut acest mare sacrificiu național pentru a scoate răul din rădăcini încuibat în pământ românesc de Rușii invadatori cu toate pestilențele pe care le-au adus cu ei. Popor tiran și barbar care de două secole n'a știut face altceva decât a ne cotropi țarina, decât a ne împinge în expansiunea lor spre alte regiuni și a ne readuce în alte subjugări.

Când la 22 iunie 1941 a început războiul contra unei Rusii comuniste părea că o nouă epocă răsărise în Europa; istoria noastră de mai multe ori milenara părea că își găsise din nou marșul pe care-l începuse cu secole înainte. Acel cântec al cuceritorilor noștri pare că și acum se aude de la un colț la altul al românismului:

Azi noapte la Prut,
Războiul a'nceput:
Românii trec dincolo iară,
să ia înapoi,
prin arme și scut,
moșia pierdută astă vară;

Mergem în câmpia Basarabilor,
plină de grâne, plină de dor;
și-n Bucovina cu mânăstiri și brazi,
mergem la luptă, dragi camarazi!

Azi Prutul unește pe frații români,
iar Nistrul al nostru e iară,
și Bugu-i hotar 'ntre noi și păgâni:
din Tisa la Bug vrem hotară!

Era marșul pe care-l cântau copii de școală, premilitarii, militarii și toți Românii în care bătea aceaș inimă naționalistă — minus domnii Maniu și Dinu Brătianu, și bufonul marxist de salon Titel Petrescu —. Un efort titanic s'a început în Transnistria pentru a le readuce cultura fraților noștri români, care locuiau acel pământ românesc de secole. Un rol important de aculturalizare l-a jucat acel mare Român din Tiraspol prof. N. P. Smochină, originar după moși-strămoși din Transilvania.

Dacă Românii Transnistrieni nu formau majoritatea locuitorilor în 1941 se înțelege de la sine. Dar situația cu un secol înainte nu era aceași: atunci ei constituiau majoritatea. Dacă Rușii au făcut colonizări masive le-au făcut numai ca să contrabalanseze elementul românesc pre-existent.

Asupra Transnistriei avem mai mult drept decât Rușii și nu numai din antichitate ci și din ultimele secole. Tracii se întindeau până dincolo de Nipru, iar Românii din evul mediu și din epoca modernă au cucerit aceste teritorii — „părțile tătărăști" — și erau stăpânii pământului până la Caffa în Crimeea. Ducavodă al Moldovei era hatman al Ucrainei. Rușii sunt cotropitori, invadatori, tirani — ajunși la Bug abea la finele secolului XVIII. În legătură cu acest fapt, nu ne putem permite luxul de a uita că Ucrainienii nu ne au la inimă. *Iar acei Români care cochetează ori chiar fraternizează cu ei ar trebui să ia aminte și să nu vânture anti-comunismul acestora, care la urma urmei nici nu știm până unde merge.* Expansionismul lor e însă bine definit: se suprapune celui rusesc. *Mai ușurel cu pupăturile ortodoxe.*

Ce a făcut Ion Antonescu, os din osul Aromânilor din Moscopole* acei fantastici Români, împinși de Slavii invadatori până în Albania și Pelopones, până în Creta și Asia minoră? N'a facut mai mult decât a merge pe urmele destinului românesc. Și aceasta nu e o crimă ci o datorie și o împlinire pentru fiecare dintre noi.

Au trecut 33 de ani de când la 1 Iunie 1946, sergentul TR Vasile Frugină — avansat la rangul de căpitan politic și transferat la o unitate din Oradea — i-a tras glontele de grație celui mai mare ostaș al României contemporane. A căzut atunci unul dintre marii eroi din ultimul război mondial apărând demnitatea poporului său. Însă, prin sacrificiul lui suprem, România va continua să dureze în eternitate.

S'a scris în presa româneasca din străinătate despre o mulțime de oameni mari, mijlocii și mai mărunți, dar despre Ion Antonescu s'a scris cu economie. Că unii politicaștri români se ocupă de falșii lor idoli e normal, dar această discriminare bate la ochi. Dece nu elogiază memoria acestui soldat care i-a apărat *și pe ei* când îi apăra pe toți Românii? A fost rivalul lor, inamicul lor politic? E drept. Dar două decenii de luptă politică absurdă au dus România Mare la ruina economică și morală. Păcat că acest soldat n'a ajuns la putere cu cinci ani înainte ca să pună ordine în haosul politic din România, unde politicienii furau ca la drumul mare banul public câștigat prin sudoarea întregei țări. Nu Ion Antonescu a desființat partidele, le-a suprimat un rege desmățat. Nu le-a readus la viață pentru că le socotea cadavre. Contra a zece ani de domnie neroniană s'a ridicat Ion Antonescu când a ajuns la putere, scos din domiciliul forțat de la Mânăstirea Bistrița și pus ca șef al țării de același rege care îl trimisese în exil intern. Pe lânga lepra politicianistă, România a mai fost năpăstuită și cu trei naționalități parazitare care pur și simplu făceau târguri guvernamentale. Mulți politicieni români au lucrat mână în mână cu aceste naționalități parazitare și s'a reușit pe toate meridianele. Pot nega politicieni aceste fapte odioase? Pare că pentru ei istoria n'ar fi *magistra vitae*. În contra acestor lipitori s'a ridicat Ion Antonescu și s'a făcut ordine în țară. Acest mare Român care a muncit ca un rob pentru bunăstarea tuturor a fost trădat, batjocorit și azi aproape uitat.

Dar milioane de Români nu-l vor uita. Îi vor desgropa într'o zi imaginea, îl vor apoteoza punându-l în marele panteon al României, îi vor ridica un monument în fiecare comună, sat și cătun și-l vor venera ca pe un adevărat erou național.

Avem milioane de Români, lăsați pradă altor popoare de care politicienii noștri nu se interesează. Această problemă ar trebui să fie a tuturor și ținută activă permanent. Acești Români vor trebui aduși în România și stabiliți omenește; avem și pământ și resurse din ce să-i ajutăm. Străinii din România trebuiesc trimiși în țările lor respective, ori diplomatic zis prin „schimb de populație". E vorba în special de minoritățile șovine și cu tendințe centrifugale. Și această problemă a avut-o la inimă Ion Antonescu.

Românii au nevoie de oameni mari care nu negociază destinele noastre cu nimeni. De dincolo de mormântul spulberat Ion Antonescu ne veghează și proiectează în viitor interesele unei Românii mai bune și mai fericită pentru copiii noștri.

Dacă a fost sacrificat pe altarul trădării nu însemnează că a dispărut și din inima noastră. Cei patru ani de istorie pe care a scris-o cu propriul lui sacrificiu e un capitol dintre cele mai glorioase și mai grele prin care a trecut poporul românesc. Ne-a dat exemplul și acesta trebuie urmat.

Dr. Teofil Nicolae Corițeanu

* *NB.* Redacția nu are cunoștințe precise de o genealogie *sigură* armânească a lui Ion Antonescu.

PRECIZARE

Din partea Domnului Cpt. Ing. Mircea Crutzescu care la 23 august 1944 se afla pe frontul din Moldova, comandant al unui divizion antiaer din Divizia a 4-a Infanterie, primim spre publicare următoarea scrisoare:

P. C. Sale Părintelui Vasile Boldeanu
Biserica Ortodoxă Română
9 bis, rue Jean de Beauvais, 75005 Paris
Prea Cucernice,

Referitor la comunicarea C. Voastre din 15 sept. 1980, țin a vă face cunoscut următoarele:

Dacă câtorva români — oricum s'ar intitula ei — actul dela 23 august 1944 al ex-regelui Mihai le este absolut indiferent, sau tocmai motiv de cârdășie, personal nu mă pot asocia acestora și nu voi înceta de a cere judecarea și condamnarea fostului rege pentru conspirație și trădare de Neam și Țară.

Mircea Crutzescu

Ultimmi doi regi au pus lespedea de mormânt peste monarhia românească. Este de neînțeles cum o mână de oameni, unii din ei cu judecata încă întreagă, își pot închipui că această monarhie poate fi resuscitată și că un Hohenzollern mai poate domni vreodată peste poporul român.

Pentru înlăturarea unei confuzii

Recitind cu atenție Memoriile Reginei Mame Elena *(Helen, Queen mother of Rumania)*, mă opresc asupra unui detaliu din minutarea zilei de 23 august 1944.

Regina se găsea la Foișor (Peleș), știa că „se va întâmpla ceva". La orele 18 colonelul Bossy telefonează de la București doar pentru a-i comunica faptul că Negulescu, colonelul Batalionului de Gardă, care terminase isprava arestărilor, era pe drum spre Sinaia purtător de vești importante (p. 226). În urma unei defectări a motorului mașinei acest colonel Negulescu a sosit jubilând abea către orele 21: „Majestatea Voastră poate fi mândră. Regele l-a arestat pe Antonescu" (p. 227). A urmat povestea detaliată a „marei lovituri" apoi proclamația regală la Radio *(redactată de Lucrețiu Pătrășcanu!)*, improvizarea guvernului, predarea Mareșalului și a colaboratorilor săi în paza definitivă a lui Bodnăraș. Până la expedierea lor în Rusia au fost ținuți, numai pe ciorbă de dovleac, într'o „casă conspirativă comunistă" din Vatra Luminoasă — care... făcea parte din lotul de locuințe muncitorești, în număr de 92, construite de Mareșal și inaugurate la 21 Decembrie 1942 de Maria Antonescu.

Bossy și Negulescu au făcut în pripă pregătirile de plecare, urmând ca Regele să se refugieze separat din București la Dobrița unde avea să se reîntâlnească cu Augusta, venită pe altă cale. Așa cum s'a și întâmplat.

Citind în acest context numele *colonelului Negulescu* m'am frecat la ochi. Știam bine că gangrena trădării se întinsese până în apropierea Mareșalului. (Doar colonelul Romeo Zaharia, șeful de cabinet al Mareșalului a fost arestat și a murit, fără proces, la Jilava. *Niciun* alt ofițer din cabinetul militar al Mareșalului nu a îndurat nici cea mai mică săcâială. Nu e ipoteză ci evidență: erau de partea „salvatorilor" de la Palat). Mi s'a părut însă o aberație că ilustrul soldat colonel Gheorghe Negulescu, al cărui devotament față de Mareșal era cunoscut să fi fost amestecat în felonie. Apoi, fiica lui, Domnica, era secretara Doamnei Antonescu. I-am telefonat pe loc d-lui Ion Pantazi care, după un scurt calcul, m'a asigurat categoric: imposibil, e o confuzie de nume.

În adevăr, colonelul Gheorghe Negulescu, nepotul generalului Băicoianu, fost inspector general al cavaleriei în timpul regelui Ferdinand, a urmat școlile de cavalerie din Austria superioară în 1901 (regimentele 3 și 4 de dragoni erau în garnizoana la Wels și Ens). Revenit în țară a fost numit instructor de călărie la școala de la Târgoviște, unde printre șoimii lui de atunci — înaintea întemeierii în 1912 a „Colegiului Militar Mânăstirea Dealului" — între 1907 și 1909 l-a crescut „în frica lui Dumnezeu și numai a lui Dumnezeu" și pe viitorul general C. M. Pantazi (ieșit ofițer la 1 iunie 1909), ultimul paladin rămas credincios Mareșalului.

A luptat la Mărășești și a fost rănit. A fost decorat cu Steaua și Coroana României cu panglică de virtute militară. A comandat regimentul 4 Roșiori iar *la 4 aprilie 1944 a pierit împreună cu soția în bombardamentul american asupra Bucureștiului.*

E clar, dar dosarul rămâne deschis. Cititorii noștri ne pot ajuta să precizăm cine este *trădătorul tiz* colonel Negulescu.

Cât despre răspunderea morală a victimelor bombardamentelor, aceasta îi revine în bună parte lui Maniu. În tot timpul războiului a cerut insistent „aliaților" lui bombardarea României. La 22 iunie 1944 Grigore Niculescu-Buzești transmitea la Cairo dorința incendiară a șefului PNȚ: *„o ofensivă masivă sovietică pe frontul din Moldova, care trebuia declanșată cel mai târziu după schimbarea guvernului în România".*

AȘA S'A PROCEDAT. Deși în noaptea de 22 august Maniu îl asigura pe Mareșal la Snagov de... „fidelitatea" sa. Numai cu două zile înainte, la 20 august, Maniu expediase la Cairo alt mesaj care îl trece definitiv în categoria *indicatorilor:*

„Am hotărît să intrăm în acțiune (...). Dorim să știm dacă putem să contăm cel puțin pe bombardament aerian asupra punctelor pe care vi le vom indica".

Câteva zile mai târziu apărea simulat năuc, declarând că n'avea habar de ce se petrecuse în ziua de 23, deși Mareșalul și generalul Pantazi îl ascunseseră de frică să nu fie capturat de Germani. În engleză, trădarea încrucișată se numește *double-cross*, adică anulare reciprocă. În istoria modernă a României, Iuliu Maniu a patronat cel mai incredibil joc multiplu. Voi declara cu cuget clar și fără remușcări — *nu am nicio floare pentru mormântul lui Maniu.* A murit cum a meritat și a plătit *prea puțin* ticăloșia față de neamul românesc.

Abea am început cu demitologizarea canaliilor maniste (mă refer la cele conștiente, nu la oamenii cinstiți și neinformați). Acestea merită cele dintâi stigmatul de „criminali de război și vinovați de dezastrul țării" nu Mareșalul și Armata, care s'au bătut pentru apărarea integrității noastre naționale pe toate fronturile: militare, politice și diplomatice.

Restul va urma — îi asigur pe cititori — fără caritate.

E. L.

Cine ești dumneata domnule Emil Georgescu?

Se cuvine să facem, de la început, precizarea că ideea acestut titlu nu vine de la celebrul roman și film care l-a avut drept erou pe spionul RICHARD SORGE.

Tot atît de bine, în loc de titlu ar putea rămîne numai semnul de întrebare, întrucît, după cum o să constatați, oricît am dori să ocolim acest semn de întrebare nu este posibil, fiind cerut de adevărul legat de acest nume de rezonanță obscură: EMIL GEORGESCU.

Ar trebui mai întîi să ne întrebăm: cine ai fost dumneata domnule GEORGESCU? ca să putem înțelege pe deplin cine este domnul GEORGESCU de la EUROPA LIBERĂ.

Atît cît ne îngăduie hîrtia și bunul simț, încercăm sa creionăm un portret sumar al marelui semn de întrebare, care spuneam că este EMIL GEORGESCU, acest agent de profesie, chiar cu riscul de a-i face o popularitate care nu o merită nici măcar ca personaj negativ.

EMIL GEORGESCU nu s-a remarcat, nici în școală și nici mai tîrziu, prin inteligență sau prin înțelepciunea gliei atribuită ardelenilor, a fost însă dotat din plin cu geniul răului și înșelăciunii, cu instinct de borfaș și trădător.

Din fragedă tinerețe s-a remarcat prin răutatea sa ieșită din comun, prin înclinații spre o viață ușoară, escrocherii și aventuri dubioase ale căror amintiri i-au rămas și în sînge.

La 45 de ani ajunsese la cea de-a cincia nevastă, căsătorii oficiale și cine mai știe cîte neoficiale. Dar dezmățul fără băutură n-are farmec, așa că EMIL GEORGESCU a adăugat „calităților" sale și pe aceea de bețiv notoriu.

Are experiența multor crize grave de alcoolism, însoțită de cîteva stagii de „perfecționare psihică" la Spitalul Central din București (știe toată lumea cam ce se tratează aici).

Cum EMIL GEORGESCU a colaborat cu autoritățile de la București se vede clar din posturile înalte pe care le-a deținut și din matrapazlîcurile pe care le-a făcut, pentru sume imense, fără să sufere vreo consecință.

În România a fost un privilegiat din moment ce comuniștii i-au acordat funcții de invidiat: procuror, procuror șef de raion, *procuror șef de secție la manicipiul București*, consilier, director adjunct la Consiliul ... etc., etc.

Ce a făcut acest GEORGESCU de a avansat atît de rapid în ciuda escrocheriilor lui și a vieții sale particulare atît de degradante?

Desigur a făcut exces de zel împotriva celor acuzați că subminează regimul comunist din România, că doar se știe ce „apără" procurorul într-un stat comunist, *mai ales în perioada stalinistă de ascendență a lui EMIL GEORGESCU.*

De a cui favoare s-o fi bucurat el EMIL GEORGESCU, cînd a fost lăsat să plece în străinătate împreună cu soția? Mai este oare nevoie să amintim că nici acum securitatea română nu dă aprobări de plecare în străinătate ambilor soți, decît dacă sînt „oameni de încredere" sau dacă le rămîn copiii în țară. Ori acest GEORGESCU, spre binele speciei umane nu a lăsat urmași în România.

Toate acestea sînt de pe vremea cînd el se afla în România, dar semnele de întrebare continuă și după stabilirea lui în R. F. G.

Ce calități actoricești sau de magician o fi avînd EMIL GEORGESCU de a reușit să-i păcălească pe profesioniștii de la C. I. A. și să-i facă să creadă că a fost, pasă-mi-te, o victimă a comunismului, „persecutat" de regimul de la București, iar acum să joace așa de bine rolul de anticomunist înfocat la postul de radio EUROPA LIBERĂ?

Descurcăreț, cum a fost o viață întreagă, a știut să-și cumpere prieteni la EUROPA LIBERA, ba mai mult, și-a „împrumutat" actuala soție, din cînd în cînd, mai ales nopțile, unui boss mai tomnatec de la secția pentru România a EUROPEI LIBERE, ca prin grațiile ei să-și asigure un loc călduț la acest post de radio și a reușit.

Știa el încă din România că scopul scuză mijloacele, de altfel ce-ar fi putut să însemne pentru un lup ca el morala familiei sau cinstea unei soții.

Un alt mare semn de întrebare este și modul cum a obținut EMIL GEORGESCU cetățenia vest-germană. Tot prin fraudă și escrocherie, prin declarațiile false ale unei concubine, cu vechime în relațiile lui extraconjugale, care a „jurat" pe argumente acoperite în aur de EMIL GEORGESCU, că acesta ar avea descendență germană. Ori se știe ce filiație germană are, cînd nici acum după atîția ani *nu-e în stare să zică cîteva vorbe în limba germană.* Deci autoritățile germane au fost înșelate prin declarațiile false ale lui EMIL GEORGESCU și martori mincinoși cum obișnuia să facă în România cînd era mare procuror și falsifica procesele, fie pentru bani fie să-i mulțumească pe șefii săi comuniști.

Mai mult, chiar, autoritățile vest-germane, neștiind cu ce excroc au de-a face, i-au dat și drept de firmă avocățească la München și acum, prea onorabilul EMIL GEORGESCU poate escroca, în voe, pe cetățenii germani cu rude în România sau pe bieții emigranți români care și-au lăsat familiile în țară.

Ne întrebăm cum poate el pretinde sume atît de mari, de ordinul zecilor de mii de mărci (40.000 în cazul inginerului WELTZER) pentru aducerea unei persoane din România, cînd nu face altceva decît gălăgie la postul de radio EUROPA LIBERA; și, curios, cum reușește să înșele fiscul susträgîndu-se de la taxele ce s-ar cuveni să le plătească statului vest-german, mai ales că i-a dat și adăpost?

Ar mai rămîne să ne întrebăm cum de îl mai suportă NOEL BERNARD, directorul secției pentru România a postului EUROPA LIBERA, cînd știe bine cît de antisemit este și cum îl pîndește pentru a-i lua postul.

NOEL BERNARD știe, doar, cîte „anonime" a primit conducerea americană împotriva lui și vorba lui Caragiale, anonim-anonim, dar autorul este ultra cunoscut: stimabilul EMIL GEORGESCU care pentru a înlătura bănuielile, își trîntea și lui cîte o anonimă, evident cu „turnătorii" mai nevinovate.

Dar aceasta îl privește pe domnul NOEL BERNARD și între noi fie vorba, n-ar strica de loc ca la conducerea secției pentru România a EUROPEI LIBERE să mai fie și români, dar români adevărați.

Nu știm cum de îl rabdă colegii de la radio, care îi cunosc „calitățile" creionate mai sus și altele în plus și știm că fac eforturi vădite de a-l evita cît mai total pe acest intrus periculos.

De altfel, izolarea la care este supus a adus la paroxism starea psihică depresivă a lui EMIL GEORGESCU care tot mai adesea cade pradă unor crize puternice de nervi, soldate cu spargeri de vase, ruperea hainelor de pe el și alte minuni de acest gen care te înspăimîntă.

Conștient de „calitățile" sale, EMIL GEORGESCU se autocalifică, cu mîndrie în fața unor emigranți români, drept om rău și extrem de crud. „Pentru cîinele meu, afirma el, cheltuiesc fără să mă uit la bani, dar n-aș da o marcă pentru un refugiat, uitînd cît l-au ajutat alții pe el după fuga din România.

Într-adevăr, EMIL GEORGESCU, om fără inimă și cîinos, are cîine cu zgardă de aur dar nu are nici un prieten.

Cînd EMIL GEORGESCU vorbește la radio EUROPA LIBERA, ne întrebăm ce or fi gîndind „victimele" lui din România, foștii colegi care i-au îndurat șicanele și turnătoriile, fostele neveste de care a divorțat (acum a divorțat și de țară) care au trebuit să-i înghită vulgaritățile și ticăloșia, ce or fi gîndind românii, oamenii cinstiți și curați ai gliei strămoșești cînd primesc „sfaturi morale și povețe" de la astfel de om.

În sfîrșit, după atîtea semne de întrebare ne întoarcem la titlul nostru: cine ești dumneata domnule EMIL GEORGESCU? ... și de ce întinezi cu prezența și cu cugetul tău înveninat exilul românesc?

Radu Ciuperceanu

NN. Autorul acestui articol îl cunoaște bine pe cel în cauză. Nu am schimbat absolut nimic din text, nici măcar ortografia,

---

EXPLICIT

> Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va vesteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de tăria parfumurilor sale.
>
> *G. Călinescu*

În aceste puține cuvinte aduna un *nec plus ultra* criticul eminent care paralel cu Perpessicius a scris despre *Unicul* pagini idolatre, căci *altfel* nu se poate. Dar îi revine lui Ion Scurtu meritul de a fi intuit și motivat cel dintâi că din orbitoarea horbotă destrămată în note, articole tipărite, manuscrise și memorii — de cele mai multe ori „semnate" doar de ghiara stilistică și nu cu numele civic, atât de important pentru miile de nule gălăgioase, care și-au pus parafa și pe garduri în speranța nemuririi — orice fragment trebuie cules și pus la locul lui cu simțul acut al arheologului ce reconstituie un mozaic sfărâmat. Calitatea de *arhivar* a lui Titu Maiorescu, care a păstrat cu grije toate însemnările poetului transmise lui nu poate fi ignorată, dar nici laude nu-i pot fi aduse pentru opacitatea mintală care n'a înțeles mare lucru din moștenirea pe care a ținut-o îngropată zeci de ani, asemeni celui dăruit cu talantul nefructificat.

Apoi, a urmat fervoarea unor exegeți ca A. C. Cuza, D. Murărașu, I. Crețu, care au săpat mereu, adânc, în pepita de aur pur, fără a o istovi.

Și totuși, în Anul Domnului 1980 ne aflăm încă în situația nenorocită de a nu poseda ediția integrală a scrierilor eminesciene. Evoc spontan unele dintre ultimele rânduri trimise de Perpessicius bătrânei mele maestre Rosa Del Conte — singura dintre străini care a scris paginile ce vor ține la distanță augustă praful elucubrațiilor inutile — în care criticul ascet relata cu indignare potolită cum truda vieții sale a fost bătută de atâtea vânturi contrarii. Iar limanul visat e încă atât de departe. Blestem pe care îl asumă lucid, fără scâncet, toți cei care se consacră „arheologiei" eminesciene.

Ci noi respingem resemnarea lui Fernando Pessoa:
Mesmo qui os meus versos nunca sejam impressos,
Eles lá terão a sua beleza, se forem belos.
(Chiar dacă versurile mele nu vor fi tipărite niciodată
Ele își vor păstra frumusețea, dacă vor fi fost frumoase.)

Românismul are imperios nevoie de un Eminescu integral, căci doar în El vom găsi tot ozonul ce ne trebuie azi, mâine, mai târziu.

Cum și unde se plasează această reeditare? E o întrebare legitimă permisă oricui.

În volumul *Articole și traduceri*, I, ediție critică de Aurelia Rusu, introducere de Aurel Martin, București, 1974, editura „Minerva", LXIV-600 p., se face un omagiu drămuit „ediției Scurtu": „e imperfectă dar indispensabilă".

Pentru judecarea judecății ar trebui să stabilesc table de concordanță și să efectuez un control minuțios imposibil de publicat aici. Vom vedea cum se vor achita de sarcină editorii în volumul viitor, care ar trebui să cuprindă articolele privind Rusia și destinul ei în ciocnire cu al nostru („ediția I. Crețu"). Puțină și ușoară la cântar ar fi calificarea comună de „profetice". Sunt analize de cea mai ascuțită filosofie politico-istorică vreodată ieșite din mintea unui Român.

Ne îngrijorăm citind sumarul vag al volumului II, anunțat (p. LXII) de Aurelia Rusu, care „se va constitui mai cu seamă din articolele și însemnările aflate în manuscrise, referitoare la cultură, în general — filosofie, istorie, filologie, educație și morală, presă, artă; precum și dosarul de revizor școlar". Prezența ultimului punct Gogolian e în adevăr calmantă numai dacă el presupune editarea *integrală* a ... restului. Om vidè! Oricum suntem deci de acord, în străinătate și la București de raritatea și caracterul indispensabil al „imperfectei ediții Scurtu". *Atât* în ce privește justificarea acestei retipăriri.

Editorilor nu voim să le descurajăm ambițiile amintindu-le că „la perfection n'est pas de ce monde". Ne-am bucura sincer dacă ei ar lucra mai bine decât Ion Scurtu. Urările noastre pentru un succes cinstit îi însoțesc, dar la condițional.

După considerentele sec editoriale îmi îngăduiesc și o incursiune în ceea ce aș putea numi „drepturile și obligațiile morale" pe care Ion V. Emilian le-a primit contractate prin bătrâni și părinții din părinți.

Neuitatul meu maestru Sever Pop îi scria acestuia la 19 ianuarie 1952: „faci parte dintr'o familie care a scris cele mai frumoase pagini de *altruism* pe care le cunoaște neamul nostru — după Răsboiul independenței.

Și nu exagerez. Pe când primarul din Botoșani *mâncase* banii pentru ca Eminescu să se poată trata, D-na (Cornelia) Emilian — pe care o numea Henrietta totdeauna „Mamă" — se străduia din toate puterile să găsească mijloacele necesare ca marele geniu să se ducă la Odesa, Viena, Italia, etc. și chiar să se ocupe de cumpărarea unei case în Botoșani.

Acea femeie merită o carte și un monument în Țara noastră liberă. Scrisorile surorii lui Eminescu sânt cel mai măreț document care arată până unde a mers altruismul Doamnei Emilian (...)

Neamul nostru nu e făcut *numai* din proști și din spice goale, din momâi în grâu, ci și din oameni care știu că trebuie să meargă — chiar sacrificând viața lor — pe albia pe care o fixează, cu puteri nevăzute neamul nostru (...) Spiritul de jertfă al Corneliei n'a murit!"

Asemenea elogiu obligă și nu greșesc crezând ferm că înfierbântatele rânduri ale lui, Sever Pop au fost catalizor, încărcat de curaj și avânt, la temelia ziarului de luptă pe care cu un an mai târziu, la 15 august 1953 Ion V. Emilian îl lansa la Innsbruck.

Iată deci și noima retipăririi lui Eminescu sub egida „Stindardului" — căruia i-a fost permanentă stea polară.

Mare și pură este bucuria mea că m'am împărtășit din risipa năvalnică a darurilor sufletești ale lui Sever Pop și că timp de trei decenii am stat alături de Ion V. Emilian, pe care l-am întâlnit pentru prima oară nu în iarna 1950 la Innsbruck ci în mai 1938 la căpătâiul lui Octavian Goga, pe care el îl veghea.

Din aceste confluențe subterane s'a născut această carte, al cărui singur final nu poate fi decât: nu te teme, fii tare, continuă lupta! Rațiunile sunt mai sus.

Skodsborg (Danemarca), martie 1980.

E. LOZOVAN

La vraie chance du fascisme américain

par Jean-Claude DUMOULIN

Le 27 octobre dernier, est décédé dans l'indifférence quasi totale celui qui fut la vraie chance du fascisme américain, le Père Charles E. Coughlin.

Le Père Coughlin est né en 1891 à Hamilton au Canada, dans l'Etat de l'Ontario, d'un père américain et d'une mère canadienne. Ordonné prêtre en 1916, il est affecté à la paroisse de Royal Oak, près de Détroit, où les catholiques d'origine irlandaise sont nombreux.

En septembre 1926, il prononce sa première allocution, naturellement sur un thème religieux, à la station de radio WJR de Détroit. Succès foudroyant : Et compte tenu des réflexes conditionnés des Américains, l'émission devient régulière ; *the Golden Hour of the Little Flower* du Père Coughlin est désormais en tête des *hit parade*.

Le bouleversement qui frappe les Etats Unis lors de la crise de 1929 va amener le Père Coughlin à franchir le pas et à passer du commentaire religieux à la politique proprement dite. Le 12 janvier 1930, il attaque dans une émission diffusée dans tous les Etats Unis, le bolchévisme athée, puis le président Hoover symbole du capitalisme, les banques juives de Wall Street. Par refus du capitalisme, il soutient Roosevelt et contribue pour une large part à son élection présidentielle de 1932 : n'oublions pas qu'en effet près de 40 millions d'Américains écoutent *Radio Priest*.

Hélas, F. D. R. se moque des problèmes de l'Amérique profonde et n'est lui aussi qu'un pantin capitaliste aux mains des judeo-maçonniques de Wall Street. En 1933, le Père Coughlin reprend les vieilles campagnes populistes américaines contre l'étalon-or et en faveur de l'argent, soutenu par divers politiciens ; en janvier 1933, six sénateurs — Mc Adoo, ami du K. K. K., Long, Thomas, Smith, Shall et Shipstead — et 95 représentants demandent que le Père Coughlin soit nommé en tant qu'expert auprès de la délégation américaine à la Conférence de Londres sur les questions économiques. Mais cette démarche restera sans effet.

Le 11 novembre 1934, le Père Coughlin fonde la *National Union for Social Justice* regroupant essentiellement des fascisants, des chrétiens sociaux et des syndicalistes. La N. U. S. J. entretient d'ailleurs d'excellents rapports avec William Green, Président de l'*American Federation of Labor*.

Les sept principes de la N. U. S. J. sont publiés le 2 décembre 1934 ; résumons les :

- le gouvernement a le devoir de limiter les profits des industries
- le gouvernement doit veiller à ce que tout ouvrier puisse mener une vie familiale décente
- la production doit être employée au profit de la Nation et non au profit de l'individu
- il ne peut exister de prospérité sans libre concurrence
- il faut créer des organismes corporatifs
- le Département du Travail doit conseiller et guider les travailleurs dans leurs négociations avec le Capital
- les grèves et les *lock-out* doivent être interdits.

Un programme qui, comme on peut le constater, est un mélange de conservatisme, de réaction et d'imprégnation fasciste.

La N. U. S. J. présente également un plan très élaboré quant au reboisement, à la reconstruction de nouvelles routes, à l'aménagement du Saint Laurent, à la disparition des taudis. Il faut croire que les « nazi » de la N. U. S. J. n'étaient pas si demeurés, car cet excellent plan est repris par F. D. R. qui s'en attribue le mérite. La N. U. S. J. lance aussi des campagnes contre les marchands de canons, contre la célèbre firme Dupont de Nemours, contre la politique américaine en Amérique Centrale, pour la défense des *Cristeros*, ces pauvres paysans mexicains catholiques qui luttèrent à mains nues contre les Franc-Maçons anticléricaux. Si ces campagnes ne sont pas récupérées par F. D. R., elles connaissent un grand succès dans les Etats, en particulier dans le Middle West et dans le nord est ; en mai 1935, lorsque la N. U. S. J. réussit à remplir le Madison Square Garden, elle compte environ 400 000 adhérents.

Afin d'accroitre son influence, la N. U. S. J. se rapproche de Huey Long, le Grand Sorcier Impérial du K. K. K. ; or le combat commun de Huey Long et du P. Coughlin peut être très dangereux pour les nantis, car ils peuvent regrouper tous les mécontents, un an avant les présidentielles de 1936.

— curieusement, Huey Long est assassiné en septembre 1935. Coincidence sans doute...

Le P. Coughlin tente pourtant de poursuivre son oeuvre et en février 1936, un *Bill* en faveur des fermiers est déposé par le représentant Lemke et le sénateur Frazier ; ce *Bill* est repoussé par le Sénat et la Chambre des Représentants, mais il permet de faire mieux connaitre la N. U. S. J. Aussi n'est-il pas étonnant qu'apparaissent en avril et mai 1936 les premiers élus de la N. U. S. J. en Ohio et en Pennsylvanie, bien soutenus durant leur campagne par le nouvel hebdomadaire du mouvement, « *Social Justice* » lancé le 13 mars précédent sous la direction de E. P. Schwarz. Encouragé par ces résultats, le P. Coughlin annonce le 19 juin 1936 la création de l'*Union Party* qui présentera aux élections présidentielles, le représentant Lemke.

Celui-ci, étant membre de la Chambre des Représentants, protestant, républicain de l'Ohio, on lui adjoint pour former le ticket, un catholique, démocrate, originaire de l'est, membre de l'*American Federation of Labor*, mais hélas totalement inconnu. Les sondages donnent à ces candidats nationalistes 7% des voix seulement car l'*Union Party* n'a pas réussi à passer un accord ni avec Townsend qui envisage également de se présenter et auquel les sondages donnent 10% des voix, ni avec le pasteur G. K. L. Smith, leader du groupe *Share our wealth*, anticatholique viscéral. Townsend se rallie finalement à Lemke, mais du bout des lèvres et ses clubs ne le suivront pas. De plus l'administration démocrate multiplie les manoeuvres pour empêcher l'érosion des voix démocrates vers ce troisième candidat.

Ainsi, en Pennsylvanie, les démocrates se présentent-ils sous l'étiquette de l'*Union Party* ce qui oblige les fidèles de Coughlin de créer en catastrophe un *Royal Oak Party* ; Lemke est dans l'impossibilité de se présenter en Californie et en Louisiane, alors que ces deux Etats sont les fiefs de Townsend et de Smith ; à New York, l'électeur n'a pas de bulletin imprimé pour l'*Union Party*, et doit en trois minutes noter à la main, sur le bulletin vierge, le nom des 47 candidats !

A la suite de toutes ces manoeuvres auxquelles s'ajoutent les inévitables querelles internes et ce qui est plus regrettable — mais guère étonnant lorsqu'on connait la situation du catholicisme américain — le lâchage par la hiérarchie catholique, les élections présidentielles sont un échec cinglant pour l'*Union Party*, malgré une bonne campagne populiste réclamant la nationalisation des banques et du crédit, l'étatisation des ressources naturelles etc. 2,1% des voix. 882 000 voix. Pourtant l'échec est beaucoup moins net en ce qui concerne le Sénat et la Chambre des Représentants ; un certain nombre sont élus avec le soutien de la N. U. S. J.

Devant l'inefficacité de la ligne politique suivie jusqu'alors, le P. Coughlin annonce le 7 novembre 1936 la disparition de la N. U. S. J. et constate en février 1937 qu'il « *est impossible de nettoyer la saleté avec la saleté* ». Le P. Coughlin rejoint le camp anti-parlementaire.

Le 5 avril 1937, il crée des Clubs de la Justice Sociale destinés à « *combattre le communisme ,le fascisme et l'antichristianisme* ». Très rapidement, le ton va se durcir : les appels en faveur de la croisade catholique menée par le généralissime Franco se multiplient et le 21 juin 1937 voit apparaitre la première attaque antisémite. Le P. Coughlin, toujours infatigable, crée le *Workers Council for Social Justice*, premier syndicat nationalchrétien qui s'implante fortement chez Ford ; il nomme en 1938 le pasteur presbytérien Walter Baerttschi, *National Coordinator*, ce qui devrait permettre au mouvement de ne plus se limiter aux seuls milieux catholiques, crée un Service d'Ordre en juin 1938, les *Social Justice Platoons*, publie le mois suivant une étude sur les Protocols de Sion et fonde un nouveau mouvement, antisémite et fasciste, le *Christian Front*, qui va se développer essentiellement à New York, à Boston, à Philadelphie, à Détroit, à Saint Louis et qui regroupe différents ultras : d'Arcy, Gers, Kelly, Cassidy, O'Connor etc.

Désormais, le P. Coughlin attaquera dans chaque intervention à la radio le bolchévisme ; par exemple, le 20 novembre 1938 « Les Juifs sont les fourriers du bolchévisme », le 4 décembre 1938 « Pas de l'antisémitisme, mais de l'anti-communisme », le 1er janvier 1939 « Américanisme, ni nazisme, ni communisme », le 20 janvier 1939 « Que les Juifs prennent donc position contre le communisme ! Qu'ils osent ! »

Toutes ces déclarations ultra-nationalistes vont causer des ennuis au P. Coughlin avec la hiérarchie catholique, libérale, acquise à l'hérésie moderniste et au compromis avec le communisme. Seul Mgr Edward Lodge Currau soutient le R. P. Coughlin et écrit même dans Social Justice.

Pourtant le R. P. Coughlin poursuit son rapprochement avec les fascistes américains, avec le *Bund*, avec *American First*, de Philipp La Folette, gouverneur du Wisconsin, homme de gauche auquel F. D. R. songea à donner un ministtre, mais revenu national-socialiste d'un voyage en Europe, du doctrinaire fasciste Lawrence Dennis.

Le 2 novembre 1941 est créé l'*American First Party*, mais il est trop tard, Pearl Harbor survient... Et pour être certain de ne plus entendre la voix du R. P. Coughlin, F. D. R. intervient auprès de la hiérarchie catholique : le R. P. Coughlin officiellement condamné par l'évêque de Détroit se soumet et met fin à son journal et à son mouvement. C'en est fini du fascisme américain, en dehors de quelques excités. Un prêtre canadien aurait pu sauver les ouvriers américains du judéo-capitalisme et peut-être le monde du judéo-bolchévisme ; cela n'a pu se réaliser par la faute des évêques américains, Les hommes d'Eglise une fois de plus se sont trouvé dans le camp anti-chrétien ; c'était chose rare à l'époque, c'est hélas devenu chose courante aujourd'hui...

CES MILLIONS DE MORTS DONT ON NE PARLE PLUS

Dans un article paru l'an dernier sur le communisme international, Le Figaro affirmait que 150 millions d'hommes et de femmes ont été ses victimes depuis soixante ans.

Lectures Françaises, la revue de documentation politique de Paris, consacre son numéro d'Avril aux victimes du communisme en U. R. S. S., à ces millions de morts dont on ne parle plus. S'appuyant sur des documents d'origine soviétique, la revue donne des chiffres et des statistiques sur le gigantesque massacre perpétré non seulement par Staline, mais aussi, avant lui, par Lénine et Trotzky : le début du massacre a commencé dès 1917 et les premiers goulags remontent à 1918—1919.

Lectures Françaises publie des précisions inconnues en Occident sur l'hécatombe de 40 millions de soviétiques et révèle les noms de leurs bourreaux, ces bolcheviks qui se trouvaient à la tête de la Tchéka ou du Guépéou et qui dirigeaient les camps de concentration.

Ce numéro exceptionnel vous sera envoyé contre 10 F. adressés, de notre part, à D. P. F., Lectures Françaises, à Chiré-en-Montreuil 86190 VOUILLE.

GENÉALOGIE COMMENTÉE DES ROIS DE FRANCE

par Lucien-Jean BORD (Préface de Hervé PINOTEAU) ... Un volume 13,5×21, 344 pages — Editions de Chiré 80 F., franco 88 F.[1]

Comme le précise bien le titre de cet ouvrage, il ne s'agit pas là d'une Histoire de France, mais plutôt de la « Table des matières de l'histoire de France » selon l'expression de l'auteur qui présente de façon très claire la suite chronologique des 67 Rois qui se sont succédés sur le trône de France, depuis Clovis.

Il faut louer Monsieur Bord pour ce souci de clarté : le livre est divisé en chapitres dont chacun d'entre eux est consacré à une dynastie (Mérovingiens, Carolingiens, Capétiens, Valois, Bourbons). Le lecteur trouvera au début de chaque partie un tableau généalogique permettant de suivre aisément la succession des Rois, puis une étude historique sur chaque souverain et son époque, traitant des faits marquants. L'ensemble est augmenté de tableaux chronologiques donnant un aperçu général des grands faits politiques, religieux et culturels de chaque époque. Ce livre n'a pas la prétention d'être exhaustif, il se veut avant tout un volume de référence que l'on consulte lorsqu'on cherche un renseignement, une précision, une date. Il remet en mémoire les règnes des rois les plus connus et permet de découvrir ceux moins connus, oubliés ou parfois ignorés.

[1] Par correspondance, s'adresser à la librairie Diffusion de la Pensée Française, Chiré-en-Montreuil 86190 VOUILLE (C. C. P. 2920-71 M Bordeaux)

MON JOURNAL DE SAGE-FEMME

« Ma vie pour 2283 enfants »

par Lisbeth BURGER, traduit de l'allemand par Ch. Mony. Un volume 13,×21, 280 pages — Editions de Chiré, 64 F.franco 70,40*

La nouvelle édition de cet ouvrage ancien (épuisé depuis une trentaine d'années, il avait auparavant connu plus de 40 éditions de 1900 à 1950), vient à point nommé pour rassurer et fortifier les âmes et les consciences, troublées par l'ignoble campagne favorable à l'avortement qui déferle sur le pays depuis quelques années.

Il relate les mémoires d'une sage-femme qui a connu en effectuant son apostolat les situations les plus invraisemblables, mais a su par sa présence, par un sourire, par une parole, empêcher des drames aux conséquences incalculables. Ce livre se situe à un niveau autrement plus élevé que les traités d'information médicales ou scientifiques ; il contient une multitude de faits vécus, allant du comportement entre jeunes fiancés ou mariés à la contraception, l'avortement, l'éducation des enfants, autant de sujets qui inquiètent aujourd'hui, à juste titre, les membres encore sains d'une société en pleine déliquescence.

C'est un récit d'une qualité exceptionnnelle d'où émane une force saisissante. Il est franc et direct, ne cachant rien et reste pourtant d'une parfaite honnêteté. Ecrit par une praticienne hautement qualifié, ce livre mérite l'attention de tous, mais il doit être spécialement recommandé aux femmes et aux jeunes filles, ainsi qu'aux adolescents et aux hommes pour qui il sera d'un précieux secours : nous ne lui connaissons aucun équivalent.

* A Paris : Duquesne-Diffusion, 27 Avenue Duquesne 75007 PARIS.
Par correspondance : Diffusion de la Pensée Française, Chiré-en-Montreuil 86190 VOILLE (C. C. P. 2920-71 M Bordeaux)

Courrier du Continent
Case Ville 2428
1002 Lausanne

Fondation du Comité de liaison national suisse

A Berne, le 13 janvier 1980 a été fondé le Comité de liaison national suisse avec la participation d'organisations de Suisse allemande et de Suisse romande.

Il a adopté les points suivants :

1. Promouvoir une Confédération européenne moralement et militairement forte et indépendante des autres blocs.
2. Instaurer un ordre social qui place l'individu au poste où il rendra le meilleur service à la communauté et qui élimine le parasitisme.
3. La propriété privée maintenue, mais limitée là où l'intérêt général l'exige, notamment pour empêcher les monopoles, les destructions de biens, la spéculation et les groupes de pression.
4. Les populations d'Afrique et d'Asie, introduites en Europe par les ploutocrates, seront ramenées dans leurs pays d'origine.
5. Une structure fédéraliste assurera la protection des ethnies qui font la richesse de l'Europe. En Suisse, le fédéralisme, qui remplit déjà ce rôle, sera maintenu. Le droit de police sera strictement cantonal. Par conséquent, la Police fédérale sera supprimée.
6. Le Comité de liaison national suisse constate que la procédure de révocation contre le pasteur Gerd Zikeli équivaut en fait à supprimer en Suisse la liberté d'opinion, garantie par la constitution. Il invite toutes les forces fidèles à la constitution et qui entendent défendre l'Etat de droit, à protester contre cette révocation.

Die Standarte

Moskau war sehr zufrieden mit dem Wahlausgang am 5. Oktober 1980 in der Bundesrepublik Deutschland. Die Sowjets haben sicher gute Gründe, sich darüber zu freuen und dies wird vielleicht manchen Wähler zum nachdenken bringen.

Schießlich glauben wir fest daran, daß Helmuth Schmidt nicht bis zum Ende der Legislaturperiode Bundeskanzler bleiben wird. Die weitere Entwicklung der Dinge wird uns recht geben.

I. V. EMILIAN

Das Schicksal Bessarabiens unter Zaren und Kommissaren*

Wie allgemein bekannt, existiert innerhalb des sowjetischen Imperiums auch eine „Autonome, sozialistische, sowjetische Republik" die Moldau heißt und die, nach zeitgemäßer, sowjetischer Theorie, von Moldowanern bewohnt wird, die eine von den Sowjets erfundene Sprache sprechen, nämlich die moldauische Sprache.

Im elften Band von Meyers Konversations-Lexikon, Ausgabe 1889, ist aber zu lesen, daß Moldau, als Teil Daciens, von Rumänen bewohnt ist. Zwischen diesen Rumänen und den übrigen Rumänen, die auf dem Gebiet der ehemaligen römischen Provinz Dacien leben, besteht überhaupt kein Unterschied.

Seit der Teilung der Welt von Jalta, die von der Konferenz von Helsinki bestätigt wurde, werden, solche Wahrheiten totgeschwiegen und derjenige, der es wagt, darüber zu sprechen, wird von den etablierten Meinungsdiktatoren gebrandmarkt und als „ewig Gestriger" abgestempelt.

Um dieser Meinungsdiktatur angenehm zu sein, muss man sich als einer präsentieren, der sich im Sinne des sogenannten Stromes der Geschichte entfaltet, und die Geschichte und die Vergangenheit seines Volkes vergessen hat, der die Werte, die eine Nation stark machen, verachtet, der sich nur als Mitglied einer mondialistischen Gesellschaft fühlt, der immer nur die Opfer des Nazismus im Gedächtnis zu haben hat, aber nicht die Opfer und die Leiden des eigenes Volkes. Je doziler man diesen Empfehlungen folgt, umso angenehmer wird man den Meinungsmachern.

Nein, wir wollen nicht mit dem sogenannten Strom der Geschichte schwimmen, wie wir auch manchen westlichen Politikern, Verfechtern einer einseitigen Entspannung, auf ihrem ständigen, ruhmlosen, schamhaften Rückzug nicht Gefolgschaft leisten wollen.

Darum werden wir auch an diesem Abend, an dem wir des Beschlusses vom 27. März 1918 gedenken, mit dem die demokratisch gewählten Vertreter des Volkes von Bessarabien den Anschluß dieser rumänischen Provinz, Teil des alten Fürstenums Moldau, *„für immer"* an das Mutterland Rumänien verkündet haben, ungeschminkt sagen, was wir denken, und zwar mit der unerschütterlichen Überzeugung, daß dies mit der Einstimmigkeit aller Rumänen geschieht.

Übrigens ist der Name Bessarabien für den Teil der Moldau, der zwischen Pruth und Dnjester liegt, künstlich geschaffen und wurde erst nach der ersten russischen Besetzung, 1812, benützt. Bessarabien ist eigentlich der südliche Teil dieses Gebietes, das nach der Entstehung der beiden rumänischen Fürstentümer zur Walachei gehörte. BASARABIA (Bessarabien) kommt von BASARAB, dem Namen der herrschenden walachischen Fürstendynastie. Dieser südliche Teil umfaßte die späteren Regierungsbezirke Cetatea Alba, Ismail und Chilia, also das Gebiet, das 1484 unter türkische Herrschaft kam und von den Türken in zwei „Sandschaks" umgewandelt wurde. *Das ist eigentlich Bessarabien.* Der Name wurde von der zaristischen Verwaltung auf das gesamte Gebiet zwischen Pruth und Dnjeser ausgedehnt und von da an auch allgemein benützt.

Bessarabien hat keine eigene Geschichte. Seine Geschichte ist die Geschichte der Moldau, des alten Fürstentums Moldau, weil es viele Jahrhunderte Bestandteil der Moldau war. Die Entwicklung seiner politischen, sozialen und kulturellen Institution ist die gleiche wie die der Moldau, deren territoriale Einteilung nur zwei Bezeichnungen kannte: ȚARA DE SUS (das Oberland) und ȚARA DE JOS (das Unterland).

Das rumänische Element, das in dem von den Türken besetzten Gebiet an Ort und Stelle verblieb, wurde fair behandelt. Die Türken unternahmen keine Verfolgungen, die lokalen Institutionen wurden nicht angetastet, die Kirchen blieben bestehen und wurden sogar unter die Autorität eines rumänischen orthodoxen Bischofs gestellt, der von dem tatarischen Chan auch anerkannt wurde.

Mit Ausnahme dieses Gebietes und der drei Brückenköpfe nördlich der Donau, bei Braila, Giurgiu und Turnu Magurele, war es den Türken gemäß der Verträge, die Ende des 15. und Anfang des 16. Jahrhunderts geschlossen wurden verboten, sich auf rumänischem Boden niederzulassen und sich in die inneren Angelegenheiten der beiden rumänischen Fürstentümer einzumischen.

Bis zu einem gewissen Zeitpunkt, wurde dies auch respektiert. Aber auch dort wo sie ihre Macht ausübten, haben die Türken niemals versucht darauf hinzuwirken, auf unsere Volkszugehörigkeit zu verzichten und ihre Religion anzunehmen. Im Gegenteil, viele Türken wurden Christen und haben, um sich der Verfolgung zu entziehen, auf dem nicht von Türken bewohnten rumänischen Territorium eine neue Heimat gefunden. Das ist der Fall der sogenannten Gagautzen.

Wenn wir die Vollendung des Zerfallprozesses des osmanischen Reiches geduldig abgewartet hätten, wären uns viele Leiden erspart geblieben.

Es kam anders.

1710 bestieg den Thron von Moldau Dimitrie CANTEMIR, ein Gelehrter, der als Orientalist, Ethnograph und Historiker europäischen Ruf besaß und auch Mitglied der Berliner Akademie wurde.

Cantemir schrieb unter anderem „Descriptio Moldaviae", eine Geschichte des osmanischen Reiches, und die Chronik der Romano-Moldawo-Walachen, in welcher er die Latinität und die Einheit des rumänischen Volkes hervorhob.

Von der Personalität des Zaren Peter des Großen sehr beeindruckt, glaubte Cantemir, daß dieser und seine von ihm geschaffene russische Armee, die Christen vom osmanischen Joch befreien würden, verbündete sich mit den Russen und zog 1712 an der Seite des Zaren in den Krieg.

Das ist der Zeitpunkt, zu dem *zum ersten mal* ein russisches Heer rumänischen Boden betrat.

Die entscheidende Schlacht fand in unmittelbarer Nähe des Flusses Pruth, bei Iassy, statt. Die Türken erbrachten den Beweis, daß sie noch nicht am Ende waren. Die Russen erlitten eine totale Niederlage. Nur schwer entkam Peter der Große der Gefangenschaft. Er rettete sich jenseits des Pruths. Cantemir begleitet ihn auf der Flucht. Aber nicht er allein, sondern eine ganze Schar von Bojaren, tausende von moldauischen Soldaten mit ihren Angehörigen und auch verschreckte Bauern, die in der östlichen Ukraine angesiedelt wurden. Als Bestandteil der zaristischen Armee, wurden zwei moldauische Husaren-Regimenter gegründet.

Dimitrie Cantemir starb 1723 in Charkov, nachdem er in zweiter Ehe eine Prinzessin Trubetzkoi geheiratet hatte; seine Nachkommen, wie auch ein Teil der Bojaren wurden russifiziert. Die Masse der Flüchtlinge aber, Bauern und Angehörige der Soldaten, haben ihre nationale Identität nicht aufgegeben. Als wir im Sommer 1941 ihr Siedlungsgebiet erreicht hatten und durch ihre Dörfer ritten, begrüßten uns ihre Nachkommen in perfektem Rumänisch.

Die Entwicklung in diesem Teil des alten Dacien hat sich genau so vollzogen wie auch in den anderen Teilen und die entstandene rumänische Sprache ist genau dieselbe, die von den Rumänen im westlichen Gebiete des heutigen Rumänien gesprochen wird.

Zahlreiche Dokumente beweisen, daß Moldau schon Ende des 14. Jahrhunderts an seiner östlichen Grenze Zollstationen errichtet hatte und die Grenze durch Befestigungen und Wehrbauern sicherte. Kaum von den Tataren befreit, geriet der südliche Teil der Provinz unter die Kontrolle der Genueser, aber die beiden genuesischen Festungen werden bald von den Rumänen erobert: CETATEA ALBA von den Moldauern und CHILIA von den Walachen. Ab 1412 gehört auch Chilia zu Moldau.

Die Herrschaft des Fürsten Alexander des Guten hat in Bessarabien viele Spuren hinterlassen: Gründung von Dörfern, Märkten und Klöstern, Verleihung von Privilegien an Kalaraschen und an Bauern, die immer zur Waffe griffen, wenn der Fürst sie rief, Begünstigungen für ausländische Reisende, die den Dnjester überquerten u. s. w.

Nach dem Tod von Alexander dem Guten, schwebt die Drohung der osmanischen Expansion über dem östlichen aber insbesondere über dem südlichen Teil des Fürstentums.

Stefan der Dritte, von uns „Der Grosse" genannt, kann als der erbittertste Kämpfer gegen die osmanische Expansion betrachtet werden. Er erreicht glänzende Siege gegen die Türken, gegen die Tataren, aber auch gegen die Polen. Trotzdem kann er nicht immer der türkischen Übermacht standhalten und 1484 gelingt es den Türken CETATEA ALBA zu erobern und damit den ganzen südlichen Teil in Besitz zu nehmen. Unter Sultan Soliman dem Prächtigen, wird auch die moldauische Festung Tighina von den Türken genommen und dem Boden gleichgemacht (1538). Statthalter dieses südlichen Teiles von Bessarabien ist ein tatarischer Chan, der in CAUSANI, nicht weit von Tighina, residiert. In diesem Zusammenhang, ist es interessant zu erwähnen, daß gleichzeitig mit dem tatarischen Chan auch die ersten Juden kamen. Bei CAUSANI befindet sich der älteste jüdische Friedhof auf rumänischem Boden, dessen Grabsteine eine Zeitspanne zwischen Ende des 15. und Mitte des 16. Jahrhunderts nachweisen.

Keiner der nachfolgenden moldauischen regierenden Fürsten hat sich mit dieser Abtretung abgefunden und jeder hat versucht, das südliche Gebiet von Bessarabien zurückzuerobern. Darum sind in den Krieg gegen die Türken gezogen: Alexandru Cornea, Aron-Voda und auch Ioan Despot, ein hochgebildeter Nichtrumäne, der mit polnischer Hilfe und mit Billigung von Karl dem Fünften den moldauischen Thron bestieg, der umstrittene DESPOT-VODA, welchem mancher Chronist und auch einige Schriftsteller Unrecht getan haben, weil er Protestant war und sich „König von Dacien" betiteln liess, ein Titel der auch eine Andeutung über seine politischen Absichten enthält . .

Keiner dieser Fürsten hat so konsequent und so hartnäckig den Kampf für die Zurückeroberung geführt, wie ION VODA CEL CUMPLIT, ungerechterweise „der Hartherzige" genannt, während er nur der Tapferste war.

Für sein unbeugsames Streben mußte er auch teuer bezahlen. Durch Verrat dem Feinde ausgeliefert — genau wie Marschall Antonescu am 23. August 1944 — haben die Türken seinen Körper an vier Kamele gebunden, die in vier verschiedene Richtungen auseinandergetrieben wurden . . .

Allein der Exodus von so vielen unserer Landsleute war nicht die einzige Kalamität.

Äusserst erbost über das Verhalten von Cantemir in der Moldau und von Brancoveanu in der Walachei, setzten die Türken nun ihre eigenen Leute als Herrscher in den beiden Fürstentümern ein, Griechen und Levantiner, die höhere Funktionen bei der Hohen Pforte bekleideten und in Fanar, einem Stadtteil von Konstantinopel wohnten. So entsand die Bezeichnung „Fanarioten".

Die Fanarioten kauften die Herrschaft über die rumänischen Fürstentümer um schweres Geld und wollten nicht nur diesen Einsatz während ihrer Regierungszeit wieder hereinbringen, sondern auch etwas dabei gewinnen.

Was dies für das rumänische Volk bedeutete, kann man sich vorstellen!

Um der Wahrheit die Ehre zu geben muss man sagen, daß nicht alle Fanarioten schlecht waren; einige haben sich mit der rumänischen Sache identifiziert und andere haben sich als Gesetzgeber verdient gemacht, aber keiner konnte den Willen des Sultans umgehen und keiner sich dem Willen der russischen Generäle widersetzen, die im Laufe des 18. Jahrhunderts die rumänischen Länder mit ihren Truppen durchquerten, um einen neuen Feldzug gegen die Türken zu unternehmen.

Die meisten Schlachten der russisch-türkischen Kriege von 1736—1739, 1768—1774 und 1788—1791 fanden auf rumänischem Boden statt.

Durch den Frieden von Iassy 1792 haben die Türken auch das Gebiet von Otschakov verloren und von nun an wird die neue Grenze Russlands bis zum Dnjester vorgeschoben.

Von 1806 bis 1812 werden die rumänischen Fürstentümer erneut von den Russen besetzt und diese Besetzung findet ihr Ende durch den Frieden von Iassy, gemäß welchem die Türkei die östliche Moldau, vom Pruth bis zum Dnjester, an Russland abtritt.

So wurde Bessarabien 1812 russisch!

Als die rumänische Bevölkerung von der Abtretung erfuhr, wurde sie von Panik erfaßt. Ganze Dörfern setzten sich über den Pruth ab, in die noch rumänisch gebliebene Moldau.

Glücklicherweise, befand sich damals an der Spitze der orthodoxen Kirche von Bessarabien ein kluger Mann der auch ein rumänischer Patriot war, der Metropolit Gavril Banulescu. Er wandte sich direkt an Zar Alexander den Ersten, der von den liberalen Gedanken des ausgehenden 18. Jahrhunderts sehr beeinflußt war. Der Zar bekam auch Bittschriften der rumänischen Bauern aus zahlreichen Dörfern, besonders aus der Gegend von Chotin.

Bessarabien bekommt danach eine Art Autonomiestatus. Die alten moldauischen Institutionen und Gesetze, werden behalten, die Verwaltung wird verpflichtet, von der moldauischen (rumänischen) Sprache Gebrauch zu machen und die Bekanntmachungen in moldauischer (rumänischer) Sprache zu verfassen.

Nach dem Tode von Alexander dem Ersten, macht ein Ukas vom 21. Februar 1829 diesen Status zunichte, die russische Gesetzgebung wird auf Bessarabien ausgedehnt, die Beamten müssen sich nur der russischen Sprache bedienen und die östliche Moldau wird eine russische Gubernie.

Um die Russifizierungsaktion zu beschleunigen wird ein Teil der rumänischen Bevölkerung ins Innere Russlands gebracht, nach Kuban und in das Gebiet von Chabarovsk, im östlichen Sibirien.

Anfangs zögern die echten Russen, die Veliko-Russen, nach Bessarabien einzuwandern, ein halbes Jahrhundert nach der Besetzung sind es kaum 20.000 und machen 2,1% der Bevölkerung aus. Erst 1897 steigt ihr Anteil auf 8,2% der gesamten Bevölkerung und *nur als Bessarabien wieder rumänisch wurde, ist als Folge der bolschewistischen Revolution, des Bürgerkrieges und des dadurch entstandenen Flüchtlingsstromes, die Zahl der Russen auf 351.912 gestiegen, 12,3% der Bevölkerung.*

Ein Teil der Ukrainer, die sich selbst „Rusini" nennen, hat sich schon vor der russischen Besetzung hauptsächlich im Gebiet von Chotin niedergelassen, um nicht unter polnischer und später unter russischer Herrschaft zu leben. Sie sind dem rumänischen Bauern in jeder Hinsicht sehr ähnlich, aber sie sind zahlenmäßig weniger als die eingewanderten Russen.

Die Bulgaren und die Gagautzen, die im südlichen Teil Bessarabiens leben, kamen zum Teil als Flüchtlinge im 18. Jahrhundert, als Folge der russisch-türkischen Kriege, und zum Teil zu Anfang der russischen Besetzung als Kolonisten.

Die Deutschen, die schon im 18. Jahrhundert von den Zaren in dem Gebiet um das Schwarze Meer kolonisiert wurden, sind erst nach 1812 nach Bessarabien gekommen, genau ab 1814. Die ersten kamen aus Pommern und aus dem Posener Gebiet. In den folgenden Jahren, wurden mehr Deutsche im südlichen Bessarabien ►

* Worte gesprochen am 29. März 1980 in Köln.

Verraten, verkauft, vergessen . . .

Rumänischer Gebirgsjäger und Freiwilliger einer Terek-Kosakeneinheit (Frühjahr 1943 im Kaukasus)

kolonisiert, die meisten württembergischer und bayerischer Herkunft. Bis 1940, als sie nach Deutschland umgesiedelt wurden, befand sich die Masse der Deutschen im Regierungsbezirk Cetatea Alba, wo sie blühende, musterhafte Siedlungen gegründet hatten. Sie waren 82.000 an der Zahl und bildeten 2,8% der Gesamtbevölkerung. In diesem deutschen Siedlungsgebiet befanden sich aber auch ein schwedisches und ein französisch-schweizerisches Dorf: Schwedendorf und Schaba, das letztere ist durch seinen Wein berühmt geworden.

Interessanterweise haben die Russen, die niemals besondere Sympathien für die Juden gehabt und diese sogar unterdrückt und verfolgt haben, die jüdische Einwanderung nach Bessarabien großartig unterstützt.

Fünf Jahre lang brauchten die Juden nach ihrer Ankunft in Bessarabien keine Steuern zu zahlen, die folgenden drei Jahre nur ein Viertel und weitere zwei Jahre nur die Hälfte. Sie erhielten auch kostenlos Ackerland, so daß in Bessarabien bereits 1862 16 jüdische landwirtschaftliche Genossenschaften existierten.

Aus allen Teilen des zaristischen Reiches stürmten die Juden nach Bessarabien, beherrschten bald den Handel in allen Städten, Märkten und auch auf dem Land. Es gab kein einziges Dorf, in welchem das Wirtshaus nicht von einem Juden unterhalten wurde, der den Bauern auch Geld lieh. Und weil diese die hohen Zinsen nicht bezahlen konnten, gingen ihre Felder in die Hände des Kreditgebers. Das half der russischen Verwaltung, das gesetzte Ziel zu erreichen: das rumänische Element zu schwächen, auszuschalten, zu vernichten . . .

Trotzdem konnte das Nationalbewußtsein der Bessarabien-Rumänen nicht ausgelöscht werden. Ab 1848 erscheinen in kurzen Abständen heimlich in Bessarabien, Pamphlete und Zeitungen in welchen der Anschluß an Rumänien verlangt wird. Der Name der ersten heimlichen Zeitung ist „ROMANUL" (Der Rumäne).

Der General-Gouverneur von Odessa macht den Gouverneur von Kischinew ständig auf die nationalistischen Umtriebe der „moldauischen Bojaren" aufmerksam, die sogar über einen eigenen Postdienst verfügen. Als „besonders gefährlich" werden die moldauischen Adeligen Alexandru COTRUTA, der Richter Carol COTRUTA, die beiden Brüder CASSO, Ion und Constantin CRISTI, sowie Constantin Casimir und dessen Sohn angesehen.

Die Ereignisse von 1905—1906, die ganz Russland erschüttern, geben dem Freiheitskampf in Besserabien neuen Auftrieb. In Kischinew wird von Petre DICESCU eine Partei der Moldauer gegründet, sowie eine Organisation der moldauischen Studenten und Intelektuellen. Man verlangt: Unterricht und Gottesdienst in der Muttersprache.

In seiner Zeitung „Basarabia" verlangt Emil GAVRILITA die Einführung der rumänischen Sprache in allen Staatsinstitutionen, sowie die Anerkennung der rumänischen Nation als prädominierend in der Provinz Bessarabien.

In öffentlichen Versammlungen rufen Vasile STROESCU, Nicolae ALEXANDRI und Simeon MURAFA mutig das Selbstbestimmungsrecht für das rumänische Volk in Bessarabien aus.

Der erste Weltkrieg bricht aus, 250.000 Rumänen aus Bessarabien gehen zu den Waffen und ziehen für eine Sache ins Feld, die nicht die ihrige ist.

1917! Die Ereignisse überstürzen sich: der Zar wird verhaftet, provisorische Regierung mit Kerenski an der Spitze, Kundgebungen und Demonstrationen am laufenden Band, Schießereien, Soldatenräte, anarchische Zustände . . .

Zuerst herrscht Verwirrung in Kischinew, aber schon am 29. März 1917 wird dort die Nationale Partei der Moldauer gegründet, die Vasile STROESCU zum Präsidenten wählt.

In Russland und an der Front werden „militärische Organisationen" der moldauischen Soldaten und Offiziere ins Leben gerufen . . .

Anfangs ist nur von totaler Autonomie die Rede, aber jeder denkt, daß dies nur der erste Schritt zu dem Anschluß an Rumänien ist.

Anläßlich des Kongresses der „Militärischen Organisationen", von 20. bis 27. Oktober 1917 in Kischinew, einem Kongreß auf welchem jede Kompagnie der Truppe durch 2 Soldaten und einen Offizier vertreten ist, kommt der Wille für den Anschluß deutlich zum Ausdruck. Der Kongreß beschließt, einen Rat des Landes (Sfatul Tarii) zu wählen in welchem jede nationale Minderheit, ohne Ausnahme, ihre Vertreter haben soll.

So geschah es auch!

Von den 138 Abgeordneten des Rates des Landes, der am 27. März 1918 die Vereinigung Bessarabiens mit dem Mutterland Rumänien *„für immer"* beschlossen hat, waren:

103 Rumänen,
13 Ukrainer,
7 Russen,
6 Israeliten,
5 Bulgaro-Gagautzen,
2 Deutsche,
1 Pole und
1 Armenier.

Einer nach dem anderen, haben alle Staaten den damaligen Beschluß des Rates des Landes anerkannt und die Siegermächte des ersten Weltkrieges auch die Integrität Rumäniens mit seiner Grenze am Dnjester garantiert.

Den Wert solcher Garantien konnten wir erst 22 Jahre später feststellen, als die Sowjetunion in der Nacht von 26. auf 27. Juni 1940, sich auf einen Pakt stützend, den sie ein Jahr vorher mit Deutschland geschlossen hatte, aus heiterem Himmel, ein Ultimatum stellte, gemäß welchem wir gezwungen waren, innerhalb von drei Tagen Bessarabien zu räumen. Aber nicht nur Bessarabien, sondern auch die Nordbukowina und den Kreis Hertza des Regierungsbezirkes Dorohoi, der niemals weder zu Österreich noch zu Russland gehörte.

England ließ uns sagen, daß es nicht im Stande sei, die Garantie und das versprochene Wort zu halten.

Der damalige König Carol II und sein Mitarbeiterstab waren nicht die Männer, die eine solche Situation meistern konnten. *Sie*, und nicht das rumänische Volk, das Widerstand zu leisten bereit war, haben sich diesem Ultimatum gebeugt und dem gierigen sowjetischen Imperialismus rumänischen Boden preisgegeben.

Einzig und allein um das Geraubte heimzuholen, sind wir am 22. Juni 1941 in den Krieg gezogen, an der Seite der Deutschen Wehrmacht, in der vollen Überzeugung, daß der Kampf gegen den Bolschewismus unserem Volk und unserem Vaterland dienen würde.

Den Beitrag, den wir in diesem Krieg geleistet haben, hat kein anderer Verbündeter Deutschlands geleistet. Die Armee, die wir aufstellten zählte zusammen:

1.195.336 Mannschaften und Sergeanten,
15.383 aktive Offiziere,
16.611 Reserveoffiziere,
26.153 aktive Unteroffiziere und
7.601 Reserveunteroffiziere.
434.000 davon fanden den Soldatentod.

Deshalb wurden wir bestraft, wie kein anderer Verbündeter Deutschlands.

Im Sommer 1944, gleich nach dem Einmarsch der sowjetischen Truppen in Bessarabien, legte sich ein Schreckensregiment über das ganze Land. Jeder, der während der rumänischen Herrschaft Bürgermeister war, gleich welcher Partei er angehört hatte und gleich wie lang seine Amtszeit dauerte, wurde sofort verschleppt oder an Ort und Stelle durch Genickschuss getötet.

Die richtige Säuberung Bessarabiens fand aber 1953 statt, unter Leonid Breschnew, der für seine Aktion mit der Mitgliedschaft im Politbüro der kommunistischen Partei der Sowjetunion belohnt wurde.

Monatelang, wurden bei Nacht tausende und übertausende von jungen Rumänen und Rumäninnen in Viehwaggons verfrachtet und nach Kasachstan, Uzbekistan, in den nordöstlichen Winkel von Sibirien und nach Kamtschatka transportiert, um Einöde urbar zu machen und strategische Straßen, Fabriken und Flugplätze zu bauen. In einer zweiten und dritten Welle wurde die ganze Bevölkerung mehrerer rumänischer Dörfer nach Asien gebracht. Man wollte sie dort ansiedeln, aber viele sind geflohen und, manchmal auch zu Fuß, nach Bessarabien zurückgekehrt, das jetzt Moldawien heißt, dem der nördliche und der südliche Teil amputiert wurde, das aber einen Streifen östlich des Dnjester dazubekommen hat, einen Streifen der von südlich Jampol bis an die Dnjestermündung verläuft und von Rumänen bewohnte Ortschaften enthält, wie Ribita, Dubosari, Grigoriopol, Malaesti, Tiraspol und Slobozia.

In dieser moldauischen Sowjetrepublik ist der gesamte Staats- und Parteiapparat russisch, Rumänisch darf man nur mit zirylischen Buchstaben schreiben, man muss fleißig arbeiten, damit der Moskauer Markt mit Fleisch, Gemüse, Obst und Wein gut versorgt wird, aber man hat nicht das Recht, sich Rumäne zu nennen.

Die neuesten sowjetischen amtlichen Angaben geben jedoch zu, daß in der Sowjetunion neben 3.200.000 Moldowaner auch . . . 183.000 Rumänen leben.

Wer Moldowaner ist und wer Rumäne, das bestimmt der Kreml. Es ist himmelschreiend!

Angesichts der verworrenen Weltlage, der Rat- und Ziellosigkeit die in den westlichen Lagern herrscht, kann niemand voraussagen, wann dies ein Ende haben wird, sicher nur durch den Zusammenbruch des sowjetischen Systems, ein System, das sich durch Verrat, Zwang und Terror die gute Hälfte von Europa unterworfen hat, die andere Hälfte bedroht und überall versucht, Fuß zu fassen.

Das nicht Vorgesehene wird jedoch kommen, früher oder später.

Der Freiheitswille der Völker kann niemals zum Schweigen gebracht werden und der Betrug, die Fälschung der Geschichte und die Lüge kann nicht ewig im Fernsehen ausgestrahlt und in die Mikrophone verschiedener Sender geblasen werden.

Die Sonne wird es schon an den Tag bringen!

Die Odyssee einer ungewöhnlichen Flucht

Am 8. Mai 1945, dem Tag der Kapitulation der deutschen Streitkräfte, entschließt sich ein Obergefreiter der Panzergrenadier-Division „Feldherrnhalle", dem einige Kameraden folgen, zur Flucht, um der Gefangennahme durch die Rote Armee und der sicheren Kriegsgefangenschaft in Sibirien zu entgehen.

Von einem Kessel südlich der Danziger Bucht aus beginnt die Flucht und damit zugleich ein ungewöhnliches Abenteuer, das jede Minute mit dem Tod enden kann. Der Weg führt durch feindbesetztes deutsches Land, durch Pommern, dessen Bevölkerung zum großen Teil bereits gewaltsam dezimiert und vertrieben ist, zunächst bis hin zur Oder, die überquert werden muß.

Der Autor, der als einziger seiner Kameraden das Fernziel Berlin, seine Heimatstadt, erreicht, schildert in der Sprache des Frontsoldaten seine Erinnerungen an das Erlebnis seines Lebens. Mit schlichten Worten weiß er dies alles so spannend und faszinierend zu berichten, daß der Leser förmlich miterlebt, wie der Erzähler — und anfangs auch seine Kameraden — hungernd, krank, in größter Not dem Einfallsreichtum die Zügel schießen lassend und ständig von Furcht, aber auch von eisernem Willen getrieben, dieses verwegene Unternehmen erfolgreich besteht.

Alle diese Szenen eines verzehrenden, aber unbeugsamen Ringens des Soldaten ohne Waffen im Kampf mit Mensch und Mächten, mit Versagern und tapferen Leuten, verleihem diesem Buch den Rang eines ausserordentlichen literarischen Dokumentes.

Eine Odyssee des 20. Jahrhunderts wird hier nicht nur in der wechselvollen Kette der Geschehnisse, sondern auch in ihrem tieferen Sinn berichtet. Nur wer sich selbst aufgibt, ist wirklich verloren — das ist die ermutigende Grundmelodie dieses Buches.

Albert Breyer, VOM EID ENTBUNDEN — Ein Landser auf tollkühner Flucht — 296 Seiten — Zwei Kartenskizzen — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 28.— — DRUFFEL-VERLAG, D-8131 Leoni am Starnberger See

Die letzten Tage des Dritten Reiches REGIERUNG DÖNITZ

Walter Lüdde-Neurath wurde im September 1944 Adjutant des Großadmirals Dönitz. Als solcher erlebte er den Zusammenbruch des Reiches, die Kapitulation der Wehrmacht und die gewaltsame Auflösung der Regierung im Brennpunkt des Geschehens. Aus eigener Initiative, aber mit Billigung seines Chefs, hielt er die Ereignisse, Besprechungen und Anordnungen des von seiner Ernennung überraschten letzten gesamtdeutschen Staatsoberhauptes protokollarisch fest. Diese Aufzeichnungen bilden als „Dönitz-Tagebuch" eine wesentliche Quelle für das Ende des 2. Weltkrieges in Europa. Der hierauf fußende, militärisch knappe, aber erregende Erlebnisbericht, gehört zu den bewegendsten Zeugnissen dieser Zeit.

Der reiche Dokumentenanhang — von Hitlers Testament über die Kapitulationsurkunden bis zu verschiedenen Zeugnissen über die Beseitigung deutscher Regierungsgewalt — ergänzt den Bericht in hervorragender Weise.

Die Unmittelbarkeit des gewissenhaften Er-

(Fortsetzung aus Seite 12)

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

(Fortsetzung von Seite 11)

lebnisberichtes und die Eindringlichkeit der dokumentarischen Bestandsaufnahme tragen wesentlich zur Klärung dieser schicksalsschweren Zeitspanne der jüngsten deutschen Geschichte bei.

Walter Lüdde-Neurath: Regierung Dönitz — Die letzten Tage des Dritten Reiches — Mit umfangreichem Dokumentenanhang und dem „Dönitz-Tagebuch" — 4. wesentlich erweiterte Auflage — 200 Seiten — 16 Bilder — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 24.80 — DRUFFEL-VERLAG, D-8131 Leoni am Starnberger See.

Der Weg zum Zweiten Weltkrieg

Zehn Jahre nach Beendigung des Ersten Weltkrieges war die „Kriegsschuldfrage", waren Ursachen und Anlaß des ersten großen Völkerringens, das unser Jahrhundert erschütterte, durch das Zusammenwirken der Geschichtswissenschaft bei Siegen und Besiegten im wesentlichen geklärt.

Ganz anders ist die Lage nach dem Zweiten Weltkrieg: die Auffassungen der Sieger über Schuld und Verantwortung bestimmen nach wie vor entscheidend das Geschichtsbild. Die wenigen Stimmen einer revisionistischen Geschichtsschreibung im Ausland gewinnen zwar an Gewicht, vermochten sich aber bislang in der deutschen Medienlandschaft nur wenig durchzusetzen. In der Bundesrepublik Deutschland selbst ist mit geringen Ausnahmen die Geschichtsschreibung nach wie vor der verlängerte Arm antideutscher Kriegspropaganda geblieben...

Nunmehr bemüht sich ein anerkannter deutscher Historiker, bereits durch eine Reihe von Arbeiten über die Geschichte des 19. und 20. Jahrhunderts hervorgetreten, in diesem Buch um eine unabhängige und überparteiliche Erforschung und Darstellung der Hintergründe und der Vorgeschichte des Krieges 1939—1945, wie um eine Klärung der Schuldfrage, soweit es die noch immer lückenhaften Quellen zulassen.

Zu diesem Zweck zog der Autor vor allem auch Schriften von Autoren aus neutralen Staaten heran, ferner unbekannte Literatur sowie Quellen, die noch während des Krieges erschienen, jedoch weitgehend verschüttet sind. Darüberhinaus verarbeitete Franz-Willing nach Möglichkeit die neuesten Darstellungen der Siegerstaaten. Insbesondere hat die Herabsetzung der Benutzersperre der britischen Akten der Forschung in diesem Jahrzehnt wesentlich neue Gesichtspunkte erschlossen.

Der rote Faden für die Darstellung ist die wissenschaftlich gesicherte Erkenntnis, daß beide Weltkriege in den Ursachen als einheitliches Ganzes zu betrachten sind und nur aus einem solchen Blickwinkel verständlich werden, als ein Teil der mit der Industrialisierung seit der Wende vom 18. zum 19. Jahrhundert einsetzenden und bis heute nicht abgeschlossenen Weltrevolution.

Diese so profunde Darstellung der Hintergründe und der Entfesselung des Zweiten Weltkrieges ist ein faszinierendes Standardwerk zur Kriegsursachenforschung, wie es aus deutscher Sicht bislang kaum geschrieben worden ist.

*

Georg Franz-Willing: Der Zweite Weltkrieg — Ursachen und Anlaß — 310 Seiten — Ganzleinen mit Schutzumschlag — 16 Bildseiten — DM 29.50 — Druffel-Verlag, 8131 Leoni/Starnberger See

Die Geschichte der Hitler-Jugend

Die Geschichte der Hitler-Jugend, von manchen zu schreiben versucht, von vielen seit Jahren erwartet, liegt endlich vor.

Die Autoren, die Weg und Schicksal der jungen Generation zwischen den beiden Weltkriegen selbst erlebt und mitgestaltet haben, schöpfen nach einer Forderung des Historikers Leopold von Ranke nur „aus gesicherten Quellen". So berichten sie die Geschehnisse objektiv und werten diese subjektiv. Dieses Werk, das mit der Jungendbewegung des frühen 19. Jahrhunderts einsetzt und über das Ende des Dritten Reiches fortführt, ist ein Buch, das durch seine präzise Dokumentation zeitgeschichtliches Wissen vermittelt, durch seine Wertung besticht und das durch seinen Mut zur intellektuellen Redlichkeit fasziniert.

Nicht nur die heranwachsende Jugend sieht die Geschichte des Dritten Reiches meist in einem Zerrspiegel. Dieses Buch gibt den Heutigen endlich die Chance, die Jugendzeit ihrer Eltern und Großeltern im Spiegel der Selbstdarstellung zu sehen. Jene, die damals selbst in der Hitler-Jugend tätig waren — und es waren viele Millionen junger Menschen — werden dieses Buch, das kein Erinnerungsbuch im üblichen Sinne des Wortes ist, mit wachem Interesse zur Kenntnis nehmen. So lauten denn auch die Schlußsätze dieses mitreißenden und sachkundigen Werkes: „Möge unser Werk den Unwissenden über das Dritte Reich aufklären, die Erinnerungslücken der Dabeigewesenen schliessen und die Leugner zur Redlichkeit ermutigen, auf daß niemand mehr dem Volk ‚seine Geschichte und dem einzelnen Deutschen sein Gewissen ‚stehlen' kann".

*

Gottfried Griesmayr/Otto Würschinger: Idee und Gestalt der Hitler-Jugend — 324 Seiten — 16 Bildseiten — Ganzleinen mit Schutzumschlag, DM 29.80

Druffel-Verlag, D-8131 Leoni am Starnberger See

Zum neunten Mal: Das Jahrbuch des Nationalgeschehens DEUTSCHE ANNALEN 1980 erschienen

Die seit Jahren vom DRUFFEL-VERLAG herausgegebenen DEUTSCHEN ANNALEN, an denen eine Reihe namhafter Kenner, Publizisten und Wissenschaftler mitarbeiten, bieten in der Ausgabe 1980 wieder eine Fülle interessanter Beiträge und wissenswerter Analysen. Dabei spannt sich ein weiter Bogen vom Themenkreis der heutigen „Deutschlandpolitik gegen Deutschland" über „Abrüstung im Zwielicht", „Deutschland — ein überholter Begriff?" und „Aspekte der Bevölkerungspolitik", „Geschichtsbewußtsein und Kulturarbeit" bis zu „Deutsch-russische Beziehungen in Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft" und „Hitlers Friedensinitiativen" und dem „Deutschen Schicksalsjahr 1940".

Wer die einzelnen Beiträge liest — und sie sind ein gründliches Studium wert — erhält auf viele Fragen unserer Tage klare Antworten, er versteht auch viele Widersprüche, die unsere nationale Existenz noch und immer wieder belasten.

Es ist ein grosses Verdienst der DEUTSCHEN ANNALEN, zahlreiche Tabus zu beseitigen, Durchblicke zu vermitteln und jene Hintergründe aufzuzeigen, die vielen unbekannt sind.

Die DEUTSCHEN ANNALEN, die sich im deutschen Sprachraum seit langem durchgesetzt haben und die sich in ihrer Aussagekraft von Jahr zu Jahr gesteigert haben, sind auch in diesem Jahr wieder ein Werk, das die Aufmerksamkeit kritischer Leser verdient.

Für jeden, der sich mit Politik, Kultur und Geistesleben ernstlich beschäftigt, ist die Lektüre des Jahrbuches 1980 eigentlich ein Muß.

DEUTSCHE ANNALEN 1980 — Jahrbuch des Nationalgeschehens — Das neunte Jahr — 256 Seiten — Gebunden DM 24.80 — DRUFFEL-VERLAG, D-8131 Leoni am Starnberger See.

DEUTSCHER ALMANACH 1980

Seit langem erwartet, erscheint endlich wieder in jährlichem Abstand ein deutsches Lese- und literarisches Jahrbuch.

Zur Ausgestaltung und Mitarbeit konnten nahezu hundert Autoren herangezogen werden. Hinzu kommen Beiträge namhafter Dichter der Vergangenheit mit ihren zeitlosen Aussagen.

Dem Ablauf der Monate folgend und jahreszeitbedingt, reihen sich Erzählungen, Gedichte, Balladen und Lebensweisheiten aneinander und ergeben nach einem sinnvollen Kalendarium eine in sich geschlossene Einheit dichterischer Aussagekraft und Erlebensbreite. Geschmackvolle vierfarbige Illustrationen bekannter deutscher Künstler bilden die notwendige Ergänzung zu diesem Werk, das auch als Geschenkbuch willkommen ist.

Ein Buch, das hervorragenden Lesestoff vereinigt, das jung und alt in allen Lebenslagen anspricht und an dem niemand achtlos vorbeigehen kann, der Stunden der Besinnung, Freude und inneren Bereicherung erleben möchte.

Der reiche Inhalt, die gediegene Ausstattung dieses Bandes, der an bewährte Vorbilder anknüpft, werden dieses Buch zu einem Volksbuch der Deutschen werden lassen.

Herausgegeben von Reinhard Pozorny — 240 Seiten — 4 Vierfarb-Tafeln — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 24.80 Türmer-Verlag, D-8131 Berg 3, Postfach.

DIE WESTGOTEN
Aufbruch und Untergang eines Germanenvolkes

Kein Schicksal eines germanischen Volkes bewegt uns auch heute — nach Jahrhunderten — noch immer so lebhaft wie das der Westgoten. Dieser wohl bedeutendste germanische Volksstamm brach im 2. Jahrhundert nach der Zeitenwende zur großen Völkerwanderung auf.

Während den Ostgoten nach dem Tod Theoderich des Großen Italien zum Todesland wurde, zogen die Westgoten, aus ihrer Heimat kommend, zunächst über Griechenland nach Italien. Unter König Alarich eroberten Sie 410 n. d. Zw. Rom und besiegelten das Schicksal des weströmischen Reiches. Nach dem Tod ihres Königs wandten sie sich jedoch nach Südfrankreich und Nordspanien. Dort gründeten sie das tolosanische Reich und errichteten damit den ersten Nationalstaat auf europäischem Boden.

Als erfolgreiche Staatengründer gelang es ihnen auch kulturell und geistig das Römische Reich zu beerben und eigene Formen zu entwickeln. In der Schlacht von Jerez de la Frontera im Jahre 711 geschlagen, mußten sie dem arabischen Ansturm weichen. Sie zogen sich in die Berge zurück; von hier aus begann der 800-jährige Kampf gegen die islamisch-arabische Fremdherrschaft.

Das vorliegende Buch — eine Übersetzung des neuesten Werkes eines spanischen Historikers — fußt auf allen zugänglichen Quellen, setzt sich mit allen bisher bekannten Darstellungen zu diesem Thema auseinander und zeichnet ein faszinierendes Bild vom Leben, Kampf und Untergang eines tapferen germanischen Volkes, das schließlich an seiner eigenen Uneinigkeit zerbrach.

DIE WESTGOTEN — Aufbruch und Untergang eines Germanenvolkes — 210 Seiten — 16 Bildtafen — Karten — Großformat — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 28.— Türmer- Verlag, D-8131 Berg 3, Postfach.

ANEKDOTEN UM HITLER
Geschichten aus einem halben Jahrhundert

Persönlichkeiten, die Geschichte machen, hinterließen Anekdoten. So ranken sich um Zar Peter den Großen, Martin Luther, Kaiserin Maria Theresia, Kaiser Napoleon I. oder Konrad Adenauer unzählige Anekdoten und Geschichten.

Die Welt kannte und kennt Hitler als Programmatiker und Parteigründer, als gewaltigen Redner und Volksführer, als Politiker, Staatsmann, Feldherrn und Alleinherrscher. Aber als Mensch kennt sie ihn nicht; als solchen haben ihn zu seinen Lebzeiten auch nur wenige Deutsche gekannt.

Henriette von Schirach, die Tochter von Hitlers Leibphotograph, ist wohl die einzige lebende Frau aus dem engsten Kreis um Hitler, die trotz der hohen Stellung ihres Mannes den privaten Hitler ungleich näher und intensiver kannte als den offiziellen Führer und Reichskanzler. Denn er verkehrte im Hause ihres Vaters seit 1921 wie daheim. Beinahe ein Menschenalter währte dieser persönliche und erlebnisreiche Vertrauensbund zwischen dem berühmten Mann und der ebenso begabten wie bildhübschen Schülerin.

Der Achtjährigen offenbarte sich Hitler als Meister am Klavier — ausgestattet mit dem absoluten Gehör, wie sie später erfuhr — und als Kenner der Musik Richard Wagners, die Henriette vorher langweilte. Erwachsen und verheiratet, lernte Henriette Hitler als großzügigen Gastgeber, faszinierenden Gesellschafter, witzigen Plauderer, unerschöpflichen Geschichtenerzähler und Lebenskünstler kennen. Hitler hatte sich längst vom „Küß-die-Hand-Österreicher" zum weltmännischen Causeur gewandelt.

Es ist heute an der Zeit, der Welt auch einmal den anderen Hitler zu zeigen, den Heiteren, den Mitmenschlichen, den gemütlichen Österreicher, den tunkenen Künstler, den Geistreichen voller Einfälle und Spontanitäten und den „Zwangsbeglücker", der sich und andere ein bißchen glücklich machen wollte. Davon handeln auch die „ANEKDOTEN UM HITLER".

Herausgegeben von Henriette von Schirach — ANEKDOTEN UM HITLER — Geschichten aus einem halben Jahrhundert — 160 Seiten — Bilder — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 19.80 Türmer — Verlag, D-8131 Berg 3, Postfach.

HEINRICH I.
Vater des Reiches

Endlich einmal ein historischer Roman mit fester geschichtlicher Basis aus den Anfängen des Reiches! Zwei Pole hat er: der Sachsenkönig Heinrich I. und einen seiner treuesten Kämpfer. So steht dem König ein Freibauer zur Seite, der Heinrichs Taten und Leistungen von Anbeginn kennt und teilnimmt an allen. Dabei wird die neue Einheit der Sachsen und Franken, der Bayern und Schwaben, der Lothringer wie der Thüringer deutlich. Heinrich schafft diese Einheit, auf der Deutschlands Geschichte aufbaut. Er setzt sich erfolgreich mit den Elbslawen auseinander. Dieser König ist der Vater der Ostkolonisation in einem auch heute unbestrittenen deutschen Siedlungsraum.

Und das Schwerste gelingt ihm: er sichert das Reich gegen die Einfälle der Ungarn; eine Tat, die sein Sohn Otto 955 auf dem Lechfeld vollendet.

Das Buch beginnt mit einem der Ungarn-Einfälle, der bis in den Norden reicht. Der Verfasser versteht es in überraschendem Ausmaß, die Ereignisse um den ersten König der Deutschen mit einer bewegten Handlung zu verbinden, die packt. Sie reicht von Schleswig bis Bayern, von Lothringen und Westfranken bis Magdeburg, Meißen und Prag. Der Leser nimmt viele wichtige Tatsachen auf, doch nie in trockener Nur-Wissenschaft. Einsiedel zeigt das Leben dieser Zeit aus der Sicht des Königs, seiner Kämpfer und des einfachen Volkes, ja sogar der Ungarn bei ihren Streif- und Raubzügen.

Ein lebendiges Buch aus tiefer Anteilnahme, das im raschen Wechsel all seiner Schauplätze doch eine feste Einheit bildet und durch seine mitreißende Sprache überzeugt.

HEINRICH I. — Vater des Reiches — Herausgegeben von Friedrich Einsiedel — 256 Seiten — 8 Bildtafeln — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 28.— Türmer-Verlag, D-8131 Berg 3, Postfach.